

מהר"ם בר ברוך

כאנשי יהודי (כחצות ד' כד.) דשמואל קאמר לעיל התוצעות
 כחצות' צב"ד אין לה מזווי' (שס) מאי חליא בחציות' צב"ד הלא
 תלוי צורשין הא לא קשיא כלל דלימא דנפיש' שירושין אינם
 כאן ואוכלת עד זמן שיצאו וירלו (ע) לסקא אס תובעות
 כחצותה צב"ד אין צ"ד מניחים לה לאכול עוד ועי"ל דהא
 דאמרו אנשי יהודה עד שירלו הירושין היינו עד שירלו לתת
 לה כל כחצותה והיכא דליכא צבכסי המת כדי כל כחצותה מה
 שלפנינו והם רוגים למזור ולסקור אס הניס חציהן מקרקעי
 או פקדון ציד אחרים וצחוק כך היא אוכלת ואס תוצעת
 כחצותה שוב אינה אוכלת ויש נפקותא צבכס' דלדין:

סי' רמ"ה (ט) ועל האשה אודין לפניך דולתי אחת
 האשה עוצרת על דת היא אחרי

שים עדים שצרה על הפרס ועל השבעה דהוה לה נודרות
 ואיני מקיימי' (כחצו"ד' ע"ג.) ובהי דאיעביד' לן בפי' ארוס' (ד' כה')
 בעצרות על דת אס רגה העגל לקיימה יכול (ז) אינו יכול
 ולא איפסעה מ"מ פה פשיטא דתלוה להולאי' כמו (ק) שפירשי'
 בפי' המדיר ודבר פשוט הוא שצמקוס מלוה לא חקן
 רבי' גרשום מאור הגולה ז"ל וקמחו (ר) על ירו לעכב שלא

יעשה מלוה ואדרבה כשאינו מגרשה כשהיא עוצרת על דת
 רשע עיקרי כדאיחא ס"פ המגרש (ד' ל') מידת אדם רשע

שוראה את אשתו ורשע פרוע ועווה צטוק ורשעות צמקוס
 צבני אדם רואים ומניסה ואינו מגרשה וזו מלוה ען התורה

לגרשה ועוד אחרי שהציאה ריק אחד לגזם על צעלה אס יעשה
 לה דבר וניסם לו להורגו ולא גרע (ט) ממקללת יולדיו צבניו

לאכא שאול (כחצות ד' ע"ג') והילכח כוונתו' וכ"ש שגמזת
 לו להורגו ועוד דשיצא כמדברת עם כל אדם כדאמר פי'

המדיר (דע"ב:) צהי' ערצ' (ת) עד ר' (ה) עקיב' אמר צה מילתא
 ורבנן אמרי מדברת עם כל אדם וכי' כ"ש זאם שבחשה עם

אוחו ריק שצטציל האצתה גיזם לו להורגו מיהו
 כיון דלא התרה צה בעדים אינה יולאה צה כחצוה דהא מתקינו

צבי' ארוסה דעוצרות על דת לריכס התראה (ד' כ"ה') לעיין
 להפסיד כחצותה (ז) ואפי' אס יש עדים שצנרה על דת

ואין עדים שכתרה צה וגם היא אומרת שלא התרה צה
 יכול לגרשה צע"כ מיהו אמר שיגרשנה יעדר ליתן לה כחצותה

כיון דאמרה דלא התרה צה ועדי התראה נמי ליכא' לא מליד
 צה צרוך שימי' :

סי' רמ"ו מעיין הפחות הטובים לאס וטוס יזקו עימי
 השילוח מורי הי' יהודה שר הצירה

ארי שצנברה קידרת צהרים שידדת עמקי' אסריך קפלת על
 הצעות ועל יהודה על גיזוי מעות אחרי השבעס שצופת

גילות שיש צו השפחה שמים שהן ארבע רעות דל איניהו ודל
 שובעתייהו חקלן ידם על טיבורס צפרוע פרעות וכתה דמים

נשפתי על ידי אלה וכאלה סופלי מטצעות היינו לאתדצינהו
 לאסירו יושני לרפת וסאי ועל זה נאמרו אץ (ג) להעשיר לא

ינקס וכ"ש אלו שכבר נשבעו לעיוויים צבטילת חפץ שלא לגזח
 ויפס

ד' נב:) דרי אמר לריך למשוב עמאן צאחרונה ורצ"ג אמר
 אין לריך למשוב דפליגי צאכא שאול ורבנן דרי אמר לריך
 למשוב צאפטרומס שמיטבו צ"ד ס"ל (ד) דלי לא ישבע הלכך
 לריך למשב לכל הפסות עמאן צאחרונה ורצ"ג כאכא שאול
 דאמר ישבע וסיום' דצבניו הלכך מיכהו אפי' יתומים דאיפסקיא
 הלכחא כאכא שאול לריך למשוב עמאן כיון דלא ישבע וא"כ
 כ"ש שלא יניחוהו צ"ד לירד (ה) צבכסי' צלא דאייה :

סי' רמ"א (ו) ושוארתם צמילתא דליכא פלוגתא
 דרצותחא אס יש לכס

לעשות שורא כ"ל דודאי לא עבדין שורא אלא מי שבוט גרול
 הדור ומומחה לרצים' מדע דצ"ס פי' מי שהיה נסוי (ד' ל'ד:)

דלייל רב (ז) נמון לרי ששת מאי עממא עבד מר חיל שורא
 חיל אכן נמי יעצד הכי שורא חיל שורא דלנח דיינא ומר

לאו דיינא וכי' אלמא דרי' ששת לא הוי מלי למיעבד שורא
 אלא (ח) אמר רב נמון דיון מומחה והילכחא כוונתו' צדיני

ועוד דלא עבדו שורא אלא הכי לאתמר צהרי' צבני' וריכס'
 דלא איחמר העולאי' מפצירו עליו הראי' :

סי' רמ"ב (ט) ושואלתם שטר שכתבו ראונו ואשמו
 לכן אשחו וכתב צו

יתנו לו לצנינו כ"ל דליכא ועליא הוא שהרי המגדל יתום
 צחוק ציתו כאלו ילדו (סנה' ד' כ') או אס ראונו כתב

לחמותו וחמו לאמי פלונית צה פלו' לא (י) מענא שטרס צהכי
 כיון דכתב צו פלו' צה פלו' מה צדק דמסיק שמה אמר דילמא

משום דרמתי ליי כאס וטובא אשכחא צה"ג ולשון חציבות
 הוא כמו צני לדצרי הקשיצה צתי הלא אצקש לך מנות צעטרה

שעטרה לו אמר ובלשון תלמוד אכא שאול צן אומא מרים (כחצות
 ד' פ"ז.) אימא פלונית' (צרכות ד' ע"ז:) ועוד כיון דהמגדל

יתום צחוק ציתו ועלי' עליו הכתוב כאלו ילדו ונקרא צנו אז גם
 (כ) היתום לקרותו אלוק נעורי' אפי' ולאשחו אמר ואין כאן

צית מישוט ועוד דעגל כחשמו (סנהדרין ד' כ"ס:) (ג) קרינא
 צהו לא יומחו אבות על צנים :

סי' רמ"ג ושוארת אלמנה שכתוב צחצותה צחסס
 שכל מה שהכניסה לו חטול יתר

על כחצותה וחפסה חפלים משל צעלה ואוצרת שנתנס לה
 צתמנה או מתימנא לומר כן עיני דאי בעי (ח) כך וכך

הכנסתי לו ציתר על כחצותה לא עהיימנא אחרי שלא נתפרש
 דיר צעל השטר על הסחחונה (צ"ד ד' קפ"ו.) :

סי' רמ"ד (נ) ועל האלמנה שאינם רוגים (ס) לפיכך
 כל צני ציתה כ"ל אס הי' לה שפסה

צמי צעלה גם עתה לריכיס להעלות לה מזונות ולשפסחה כדאי'
 צפי' הנושא' (ד"קנ.) דמשחמשת צמדור כדך נשחמשת' צמי' צעלי'

צכרים וכסתו' וכלי זצו וכסף ותניא צחוספתחא' (כחצו"ד' פי' יא"ה)
 ועשחמשת צבעדים ושפחה כדך ששחמשת צמי' צעלה ומה

שקשה לך על רצני רצ"י אצ"ן דגרס ושמואל אמר הלכה

ח ה ת

- (ד) ז"ל כצנן דאמרי לא כו' . (ה) צהכ"י כתוב צלא נכסיו' . וע"ס . (ו) קלכות ס"י רד"ע צמסרון מרלכי כחצות ס"י
- פ"ה רמ"ג . (ז) ז"ל רב ששח לרי נחמן . (ח) כ"ה צהכ"י וס"ס . (ט) תצות מיימוני לסי' משפטים ס"י ת"מ .
- (י) ז"ל מרעא' . (כ) ז"ל על . (ל) ז"ל וקרינו' . (מ) ז"ל אמרה . (נ) ז"ל אצ"ן . (ס) ז"ל היחומים .
- (ע) צהכ"י לסקס וס"ס . (פ) הגמ"י ס' כ"ד מעלי' אישות אוח ד' עיי"ש והוכר צקילור צמדרכי פי' המדיר ס"י קל"ו הגר"ב .
- (צ) ז"ל או' . (ק) לא מלאטי' (ז"ל שפי' ר"י וכ"ה סס הני"ל) . (ר) ז"ל לעכב על ידו . (ש) צהכ"י ממלקות ילדו וס"ס
- הוא : (ת) ז"ל כו' . (ח) ז"ל עיקצא . (צ) ז"ל ואס יש וכ"ה שס . (ג) ככ"י לעשיר :

מהר"ם בר ברוך

להפסיד ממנו ובזה לא הילל את עלמו רק שחכוון לנקום את עלמו כצדק ודאי לא פטרו אותו הקבלות אלא מן קנס שלא נדרוהו או להלקותו על הנסירה שמסר את חצירו כי יסם לצדו אבל משלם הכסף שפסיד חצירו דבכ פשוט הוא שלא פטרוהו כי לא צלו להפקיע ממנו ולהקל על דברי התלמוד אלא להמיר כ"ש יואל זה שמסר את חצירו חסרי שכר יאל מב"ד זכאי :

סי' רמז (ק) ושאלתם על אודות רמל שהיה מופלת על

פרש דוי ומנו מרעה (פ) אפטרופס לצי עלמא וסילקה נכסי צפני עדים ואמרה שזו כל אשר יותר מנכסי על מה שסילקה ינתן ליתום אחד קרובה וכל זה הי' בלא קנין כי אם בדברי שכיר מרע ולאה קרובתה הימה דרה עמה צניח וצבעת חליה נחה לה מפתחות הסולחיה והפימיות וכנסה ויולאה בחברה עד שמתה וכשנפטרה רמל גודע שפסדה לררי געות ומטלטלין וצלו לדין (פ) הם והיתום ולאה אומרת מסיים חפיסנא על פיה שנתנה לי מרלוה י"ל אם העטלטלין שציר לזה הם דבר שיש בו סימן וידוע צעדים שאותן דברים היו של רמל ויש עוד עדים שראו אותן ציד לזה על לזה להביא ראיה שנתנה לה רמל כמו אחד מן האמין והששה סהיו נושאין וזוכין בחון הביט והיו זכות וטירות יולאין על שם (צ"ד ד' נ"ג) : עליהם להביא ראיה אבל אי ליכא עדים אז נאמנת לומר מסיים חפיסנא שנתנה לי רמל במינו דאי צני אמרה לא צל לידי כלום משלה ובשבעה דהא אפילו אמרה לא חפיסנא מידי הימה לריכה לישבע על שנעשיה אפטרופסיה צפיי דתנן (שבעות דף מ"א:) אלו נשבעין שלא צבענה בשותפין והאפטרופסין ששום דמוכל היתירא השהא נמי נשבעת שנתנה לה רמל צפיייה ומפסה על פיה וא"מ מתנת שכיר מרע במקלח היא כיון דנעשה שהיז אומרות שנתנה לה עדיין לא סילקה שאר נכסי וקיי"ל (צ"ד דף קנ"א) : דבעינן קנין ובלא קנין אפילו אם מת לא קנה (ג) הי' מתנת שכיר מרע שהיא בדברים צעלמא אבל הכא כיון דאיכא משיכה שמשכה המטלטלין וההזקקה צהן צפיייה ועל חין לך קנין גדול מזה ודוקא אם לא נותנה מתנת מיתה (ק) כיון שאמרה ווי דקא מייחא הויה אימתא (צ"ג סג) או שאמרה אם חמות היא תסול כך וכך אפילו חפסה לאה חפיסנה לאו כלום היא דקיי"ל מזה מתנת מיתה בין בכל נכסיו בין צין צמקתה :

סי' רמז (ס) ושאלתם על דין מסור כתב רבי

משה צבי מיימון ז"ל (פ"ט מהל' מוצל ומזיק ה"ג י"א) עשה המסר אשר זמם יראה לי שאסור להורגו עכ"ל . וכל דעמיה הוי משום דמוסר רודף הוא דלע"ג דלא משויי אלא אמונא דחצרי מתמירין ב"י טפי עביכא דמזיק אמונא דחצרי איזו גופי בידים כגון דשדיי צנהרא או שרף גדישו של סבירו לא קטלי ליי והיכא (י) אחוי אשווי צעלמא אמונא דחצרי כל דהוא קטלינן ליי (צ"ק קי"ז) אלא היינו טעמא דמוסר רודף הוא להרוב סבירו דחתיב שו (כ) מכמר מה הוא שפול למכמר חין עליו מרחמין אה ממונן של ישראל כיון שהישראל רופל צידם צעליליה כל דהו מעלילין עליו עלילות עד כי הרבה פעמים צל לידי סכנת נפשות הלכך עשה המסור אשר זמם לא קטלינן ליי דהו לא רודף הוא ואפי' צעמט דדיפתו למסור ניי אם יכול להליל עלמו צלמד מאיצירו צפיימו פיניו או בחתיכת לשונו אסור להורגו והסורגו פיזי מיתה הילכך צדדון זה מה שמזר צו רי יואל ומסר את חפסיה ובזה לא הילל את עלמו שזום דבר מייז צכל ענין לשלם לו כל הפסידו :

סי' רמז (ל) ושאלתם וכחצתם שיש שפוטרים

את ר' יואל לפי שאין אדם נחפס על גערו שראה אותו (ת) קס שעליו צפרץ והעמיד צערכאוח של עכו"ם כהפך גם הוא לעשות לכשגדו (ג) (כאשר זמם לעשות לכשגדו) כאשר זמם לעשות לו ולא כאשר עשה וחולין דבר זה בחקתה הקבלות איני סבור שיתקנו הקבילות דבר זה שאם מרר השני ומסר את הראשון שנקמו והנכוון

הגות

- (ד) ז"ל הוא . (ה) ז"ל לא . (ו) לשון זה לא נמלא בגירסתיו והוסף בדברים שם העתיקוהו כמו שהגיר לפנינו . (ז) ע"ס הוא וז"ל הוי דברים . (ח) ז"ל ואפי' לישראל יש גזל שנותן בו . (ט) מרדכי צ"ק פ"י סי' קל"ה צלריכות . תשובה מיימון ל' כזיקן ס"י ע"ו . (י) ז"ל דלמך . (כ) ז"ל כתוא . (ג) מרדכי בס סי' קנ"ו תשובה מיימון שם . (ת) ז"ל שקס עליו צפרץ והעמידו . (ב) נראה שעי"ם הוא . (ס) מרדכי צ"ג פ"ט סי' תרכ"ט . (ע) ז"ל אפסדה . (פ) ז"ל לאה : (צ) ז"ל הני עיני . (ק) ז"ל אבל אם נותנה מתנת מיתה כגון כו' . (ר) ועיי' תשלום תשובה זו שם במרדכי :

מהרים בר ברוך

הזמנה לאו מילתא היא ונהי דהנודר אינו יכול לעכבו לעצמו ולפסוקו צו משקלכו להדליק צצית הכנסת דעשה נדר אינו מיצעי ליי לקיומי נדרא (א) למיתני צצכיי ומשנתנו לצהכיי רשאין ליצור לשנותא אפי' לדבר הרשות דהזמנה לאו מילתא היא ליוצאין ולא חסרינן ליי בהנאה כאינפלג דמילתא דפרסו אמיתא דהזמנה בלא מעשה לאו מילתא היא והא דאמר (ערכין טו ו' א) סלע זו לנדקא משבחת ליד גבאי אקור לשנותא פ"י ללווחה לאו משום קדושה דאית צהו אלא משום דקיימי עניים הריכיס לפרנסה וכי ליכא צכיס לא יבצין להו כדנורחא חס מרי ינאי ומתאי עשאל אמר התם צפי במרח דמחוצות (דף ק"ו:) אין משחקין צבל עניים דלמא מחמתו להו עניים וליכא למיתני להו ואפי' דלמל צפי צמא מדליקין (דף ל"א:) גבי שופר דמזי לגמוע צו אלמא דהמיוסד למזנה מותר לגמוע צו מים למיוק התם צשופר שעשוי לתקוע צו צערי צצת להצדיל העם דלא מיוסד למזנה כלל והא דאמר התם צשופר של ליצור דמזי לגמוע צו מים למיוק עני לאו משום דצעינא תשמעי מזנה נקט עני דה"ל לשאר חיובות דלאו בני מזנה נינהו כלל אלא משום דקין דהשופר של ליצור הוא אסור לאדם אחר להשתמש צו דהוי כמו שואל שלא מדעת הכי נקיס טיטוק עני דעל הליצור לפרנסו שהוא לורך (ת) כלום אפי' יש לומר דתשמעי מזנה נורקין אפי' חזו אכתי למילתייהו וכגון שלא נדר להוליאה מרשותו כגון שיש לו שופר ומקוע צו לולב ומצדק עליו ואינו אוקר אלא צאוחו י"ט מעיס מוקאה שהוקם למזנה כגון נכ סוכה ועני סוכה אצל אחר י"ט מותרים דדעתו שלא תקולחו מרשותו וכשתעצור זמן מזנה דעתו סיהנה צו וליזית כל זמן שהם צבליית הקאהו למזנה ואסור להחירו ולהוליהו מן הצנר ולהשליכו אפי' למ"ד (צצת דף כב) מתירין מבגד לבגד (ס) ולאחר שניתק הותר (י) לית צ"י קדושה מידי ומותר אפי' לדבר הרשות דבכי האי גוונא אמרינן תשמעי מזנה נורקין דלזלינן צחר דעתיהו אצל מי שחנן דבר לצהכיי נעשה נדר ולדין לקיים נדרו (כ) הוא אינו רשא לשתנו ככל היולא מפיו יעשה אצל צנו צכיי רשאים לשתוח אפילו לדבר הרשות (ג) דכל כמה דלא נשתמש צו מידי למזנה דהזמנה לאו מילתא היא אצל משתמש צו דבר מזנה אסור לשנותא לדבר הרשות כיון דלדבר המזה הוקמה עולמית מיהו לא צעינן מזנה דעריפת מיני' אלא אפי' דפסיתא מיני' ובלבד שלא יהיה דבר הרשות וכ"ש נידון זס מנר לנר דשרי דלמזנה לדכותיה קנשני ואי משום דאין אורו של נר של שעוה גדול כשל שמן מה צכך דהא אפי' צשתמיש קדושה כגון דלופקמי ספרים ומחזות ותיק של תפילין ונרתיק של ס"ת דמחירי ספי משמעי מזנה אפילו הכי לא אסרו להשתמש צכין ס"ת תפילין ומחזות שאינם יפים כראשונים ואין להקשות דכהיהו דערכין שרינן צנר (ט) מנורה לשתנו לדבר מזנה אפי' דפסיתא מיני' וצפ' צני כערי (דף כ"ו:) לא שרינן למיעבד מצי כיישתח צי דננן אלא משום דצי דננן עדיק הא לאו הכי לא י"ל צי כיישתח לא ספי צשתמיש מזנה אלא אינו גופי קדושי (ז) מיקדש מעט מקום

צ"ד מנצין, אוחו מיד אחר ל' יום דזמן צ"ד (כ) צפי הצית והעליה (דף ק"י:) ושלוש מאיר צרי ברוך סימיה:
סי' רסח. מורי. ה"ר אלעזר בקנרה אודיעך שיש לך ללאת עבית הכנסת כשמנצין קטן לעשרה ולא סנא תקלה על ידך שלא לעצור על דברי רי"ת ומי הוא זה שרשאי לעצור על דבריו. ושלוש מאיר צרי ברוך סימיה:
סי' רסח. ששאריתם. על מנורת השמן צצית הכנסת שלכם שמרכז הגל עשן העערה ניוקין הקהל ופעמים לריכין ללכת מזהכיי כ"ל דמי (ט) שנתכדז מעוה לקנות צכין שמן לצהכיי דמותר לשנותא (ח) דהכי דמעות עדיפי מטוויי לאריג כמו ספי' ר"י פ' נגמר דקין (דף מ"ז:) מיהו לדין דקיי"ל כרבא דאמר הזמנה לאו מילתא היא שרי ואמר התם (סס ד' מת:) לדידי' כפה שנתנחו לספר לא עבד מן המדרג אלא נתנחו וכרכו דווקא דליכא מרחי וכדרי' מסדא דאמר האי קודרת דאזמני' למילר צה תפילין שרי למילר צה פשיטי א"כ מעות לקנות צכין שמן לא עדיפי מאלו קנה צהן שמן דמותר לשנותא כמו קודרת דאזמני' למילר צ"י תפילין ולא צ"י אפי' דרשמיש קדושה היא. ואמר נמי התם (סס דף מ"ט:) אמר לאומן עשה לי תיק של ספר או כתיק של תפילין עד שלא נשתמש צו קודש מותר להשתמש צו סול' והא דקאמר משתמש צו קודש אסור להשתמש צו סול' ה"ה דנר מזנה דפסיתא מינה כדמשמע צפי צני העיר (דף כ"ה:) מעלין בקודש ולא מורידין אלא אידי דנקט צרישא מותר להשתמש צו סול' לצנותא נקיס נמי צסיפא סול' ומיהו צסיפא לא הוא דוקא. אפי' צסיפא נמי ניפא הא דנקיס מול דכל מזנה דפסיתא מינה סול' קרי לה לגבי קדושה דמירא מינה ועוד ראי' מפי צני העיר (דף כ"ו:) דאמר התם ליצני נמי: וצניכו וסילפיכו שרי אחפיכו אסור וה"מ צעתיקי אצל צמדותי לית לן צה ואפי' למ"ד הזמנה (ח) לאו מילתא היא צטווי (צ) ואריג ליכא למ"ד ואפי' דפרישית דמעות עדיפי מטוויי לארוב הא פרי' נמי דלרבא דקיי"ל צכוי' (ג) אצל מעות שרי דמי לארוב צנר למת דשרי רבא. מיהא קשה לי דפי' דערכין (דף ו':) תני' ישראל שהתנדב מנורה או נר לצהכיי אסור לשנותא וכו' עד לא שנו אלא לדבר הרשות אצל לדבר מזנה מותר לשנותא ומשמע דוקא לדבר הרשות אסור לשנותא אצל לדבר מזנה שרי ואפי' פסיתא מיני' והשתח (ד) קת"ל היכי דמי אי' תשמעי קדושה ניכהו אפילו לדבר מזנה דפסיתא מיני' אסור לשנותא דמעלין בקודש ולא מורידין ואי ספיצי תשמעי מזנה כגון לולב שופר סוכה לזית הא אמרינן התם (תבילה דף כ"ו:) תשמעי מזנה נורקין מיהו מהתם לא קשה דליכא לאוקמי הכך דתבילה דנורקין כגון דבלו דלא חזו מו למילתייהו דומיא דמיתותא דליפסע (ה) ופרישא דבלו (ו) קמייית עלה התם והס"א דנר ומנורה לא צלו דמזו למילתייהו ומיירי ההיא דערכין שצנר נשתמש צכין והדליקו צצכיי דאי לא הדליקו צכין אפי' לדבר הרשות מותר לשנותא לדין דקיי"ל כרבא דאמר

הגות

- (ר) ז"ל ל' יום. (ט) ז"ל שהתנדב. (ת) ז"ל ולקנות צו נר שעוה. (ח) ס"ם הוא. (צ) ז"ל לאריג.
- (ג) ס"ם הוא. (ד) ז"ל קשה לי. (ה) צכיי דפריכא וס"ם הוא. (ו) ז"ל דקמייחו לה. (ז) ז"ל למיתני: (ס) ז"ל כולם. (ע) ז"ל אצל לאמר: (י) ז"ל ולית או שמי' או הותר. (כ) ס"ם וז"ל ואינו. (ל) ז"ל כל כמה. (מ) ז"ל ומנורה: (נ) ז"ל אצל לאמר: (כ) ז"ל הוא ונקרא: (ואו)

מחרים בר ברק

מקום שמגדלין זו חפלה והכי משמע החס לעיל מיני דקאמר (דף כ"ז): סלופי וזיבוי שרי אגרה ומשכורי אסור ומאי טעמא בנקדושתא קאי אלמא קדושה קרי לה ואין לחמוה אי בית הכנסת דבר שנקדושה הוא איכ נר ומורה שמשי קדושה ניכח והכי שרי לשנות לדבר מלוה דפסיחא מיני מיש משאר השמישי קדושה דהא לא קשיא כלל דלא איקרי שמשי קדושה אלא צבאיג דדבר הקדוש לרף לאותו שמשי כגון דלוסקמי ספרים וחיק ונחתיק לחפילין ומזוזות שמשיין הספרים לחוכו ומטפתם ספרים ומריסא וכורסיא וחזילי דמושי וקומטרי דספרי ופיולא דהס דמנחי צה ועלייהו ספרים אצל בית הכנסת דחסיב לוי דבר שנקדושה היינו ששכינה שוכה זו לחבל צי עשרה שכינתא שריא (סנהדרין ל"ט): ואין לורך להקציה נכרות ומאורות וכי לאורה היא לרף (שבת דף כג): סוף דבר:

(כאן נחקר בהכ"י ו' דמיס עד חלמב ס"י ש"ה ולא זכינו לסוף דבריו):

סימן שיה וששארית אס יש ללוי סוס ממושכן צביתו או סוד או משכון וצא (ס) יהודי והלוה לעכו"ם המנוח ופדה (ע) ללוי סוסו או סוכו או משכורו צין ידע יהודי שצבים לוי ה' צין לא ידע מה יהיה הדין י"ל דאי לא ידע יהודה פשיטא דהוא פסור ואסילו אס גודע לו עתה שהוא ממושכן לו ללוי חסילה ולא מיהדר ל"ל לא מיקרי רשע ואש"ג דבר"פ האומר בקידושין (דף כ"ט) משמע גבי רב גידל היה מנהפך צבאי ארעא לזוגיו וכו' דאש"ג דלא הוה ידע ל"ל לא מר קסית לה ולא מר קסית לה וכו' הכא ליכא למירא דאי צבי לאהדורי לוי משכון חינו רשאי מפני העכו"ם דל"ל אין לרנוי שיחא פקדוני ציד אחר דל"ל השני נח לי (ס) והשני קשה לי ממך ואסילו אי ידע ל"ל כגון שצא העכו"ם אללו (ג) חלוה לי המנוח על זה המשכון וצאלו המנוח דעמי לפדות המשכון כגיד לוי גם צזה לא חסא אצל צא הוא מחסלה לעכו"ם ואמר אלוה לך כדי שחפשי ערבונו מלכורי וחעמיריה לי הוה ל"ל עמי מהפך צמרה וצא אחר ונעלה סקורא רשע כ"ש האי דכבר עשוי לר"י ומחר לקרותו רשע וכחצ רבי אצ"ן רפסיל לעדות ולשצופה אס לא יחזיר צו ושלום תאיר צ"ר צרוך סימ' :

סימן שו אימא מילתא דשווי לתרויכו יודי ה"ר אליעזר וה"ר מנחם ישיחו שאלחוני על שליש מה עמדי אס נאמן צלא שצופה אס לאו הא סלוגתא דכבוותא ר"ת חבז דצלא שצופה נאמן וטעמא כר"י ס"ק דצ"מ (דף כ"א) הוה הימני וכל סתם נאמנות שצחלמוד צלא שצופה מדפריד חלמוד ס"פ המוכר את הבית (דף ע"י) גבי המפסק אלל סניורו צבסר וכו' עד א"ל נאמן סוף סוף אלו אמר נאקסו לאו שצופה צבי א"ל מאי נאמן נמי דקאמר שצופה מכלל דקסם נאמנות הוי צלא שצופה כדס"ד של המקשה מעיקרא וכן פי השולח (דל"י) נאמן אדם לומר פרוקבול היה לי ואבר וע"כ היינו צלא שצופה כדפרי"ת מדקיסז פעמא לא שציק הימירא ואחילי איפורא וכן פי עשרה יוספין (דף עג): נאמנות מיה לומר זה כסן זה לוי כ"ו נאמן צבל המקס לומר אלא

לזה מכתרי דמיסני צדדי והיינו צלא שצופה מדקאמר ס"ק דצ"מ (דף כ"ז): ותיזו חזי ממחן נקיס ולא משי כגון שמוכר לינו רולה ליצבב דלורסא דמילתא הוה כך דל"ן אדם ספן ליצבב עבור (ק) סניורו וכן נאמן הדין לומר לזה צביתי ולזה מייצמי צומן שצעלי דדין עומדין לפניו (קידושין דף עד) ועוד יש ראי' רכל היכא דקסייגמי היינו צלא שצופה מדנר' פי שצופה הדייני (דף מצ) מסימנת (ר) ל"י כל היכא דאזנת לא פרעתיק אלא פרעי' צאפי סהדי (ס) אחריו וכו' עד וכו' (ח) מהימלא ספי מנפשי' ספי מסידי מי (ח) מהמי והיינו ע"כ ספי מנפשי' וצלא שצופה דהוה ל"י הודלת צבל דין לך עדי' דמי' (צ"מ ד' ג') וכן עוצר' דכתר הכי דאמר מהימנת לי כצי מרי וכו' ומסקין דל"ל כצי מרי אפי' כתלתא וטעמא משום דכיון דהיימני הוה ל"י כהודלת צבל דין וכו' ועוד יש ראי' מצרייתא דמייחי ספ"ק דצ"ע (דף כ"א) וצפי זה צורר (ע"ד ל"א): סימפון ש"ס עליו עדים יתקיים צחותמו אין עליו עדים (ג) ויולא ממח' יד שליש דומיא דהנך דמייחא צדל' דכשר הסמפון צלא שצופה דאפילו דאי טעין אישצבב לי (ג) דלא פרעתי לא משצעיין ל"י ללוה ואש"ג דאמר רב פפא צפי שצופה דריינין (דף ע"א) האי מאן דמתיק שטרא אצנרי' וא"ל אישצבב לי דלא פרעתי (ג) אלא דינא ל"י אישצבב לי הימ' ליטול אצל שלל לשלם כגון היכי (ס) דקחתי השוכר פסור לא) משצעיין ל"י כלל ועוד היכן מלינו שצופה כזו משצעיין ולא משלמין אשכחן (שצופות ד' מ"ד): או נשצעיין ונולתיין אצל שליש אס יש לו לשצבב ולהרויט ממון לאמריס ממי חקקס אוחס שצופה ועוד אסו צשופטי עסקין דקחתי שחמא כשר והא כיון דלא מהימן אלא שצופה לאו אורסא הוה ליצבב כלל להרויט ממון לאמריס ופסי' וי"ל למיחני פסול וקל להצין ורואי יחו מנעמתן צריח (ו) לן כי הוה דשליש נאמן צלא שצופה וכן אלו דינין מיהו צנדון זה נר' דאין עלי' על הנפקדת חורת שלישות להיות נאמנת צלא שצופה כיון דשתיס לא עשזיה שלישה אלא הצעל לצרו הסקידי' צידה דלהכי מיקרי שליש לפי שהוא שלישי צביינה ולהכי צירורוהו מדעת שתיס שזה לוי מהימן לזה חוה לא הים מאמיין לזה השלישו הממון לשליש והיימנו לה לכא אשכר צדריס צבדיס' ספי מנפשי' וכן משמע שהי"א פי החקבל (ד' ס"ד) שליש נאמן משניס זה אומר כך חוה אומר כך שליש נאמן ומה שכתבתי שאפי' הוה כדברי' (ז) שאומי לנפקדת שלא תחזיר הממון כי אס ע"ש שניסס מצי למיכר צ"י ונזוהי תחזירי לי צע"כ לא נהירא לי דכיון דאמר לה מחסילה שלא תחזירי לי כי אס על פי זוגתי הו"ל כאלו הורה מחסילה ש"ס (ס) לו חלק בעמון ושעת כגון שכתבו לה ע"מ שאין לצעלה רשות צו והוה ל"י מהיחא שעתא ואילך כשניס שהפקדי' אלל צע"כ צבטי כריכות (צ"מ ד' ל"ז): דהוה ל"י למידק כיון דמוכחא מילתא דלייכו גומייכו קפדי אצדדי ואש"ג דלסקידו סחמא כ"ש הכא רגלי אדעתייהו דקפדי אצדדי וזה ל"י סלא להחזיר לשום אחר חסא כ"ש אס על פי שתיס ולא ממי להא דאמר אל חסרעייני אלא צפני פלוגי ופלוגי וצפי למיכר צ"י ולצטולי חנאי' אי ליחתייהו להנך פלוגי ופלוגי כגון שחמו או הלכו להס למדינת הים ואפי' א"ל צבאפיייהו דהנך פלוגי אל חסרעייני אלא

ה ג ה ר ת
 (ס) ל"ל יהודה • (ע) צ"ל מניו • (פ) צ"ל והכאשון • (צ) צ"ל וא"ל • (ק) צבכ"י צניות וט"ס • (ר) צ"ל ל"י • (ש) ט"ס הוה • (ח) צ"ל דהיימני • (ח) ל"ל הימני • (צ) ל"ל ויולא מחסמ די שליש כשר ויולא כ"י • (ג) צ"ל דפרעתי • (ד) צ"ל אמריין ל"י זיל אישצבב ל"י • (ה) צ"ל דנקיס שוצר פסור ולא כ"י • (ו) צבכ"י ל"י וע"ס • (ז) צ"ל שאמרו • (ז) צ"ל לה :

מחירם בן ברוך

לענין שלא להשגיח (ט) עתה במינוי דלי צעיר אחרה לא הפקדת צדיק או הסוחר לך או גאון עירי וחלו קאחרת הכי לא משגיחין לה מחת בעלם עד שתחללנו או מחגרם השתח נמי לא משגיחין לה ומסימנין במאי דקאמרה שזעמא שפסקיד בידה אחר לה אל תחזירי לי הלא ע"פ שנינו שלא להשגיח מחת בעלם (ע) צמיגו כדפי' אבל כותבין לו פסק דין שנחסייה לו להחזיר פקדונו או לישבע שכן לזה לא שלא להחזיר כי אם על פי שיהיה אם תחלמן א' חגברם (פ) ולא תלה להחזיר לו אז ישגיחה שהוא כדכרי' :

סי' שח ועל שדכנות ששאלת אם שכירות שלו יולא בדינין כ"ל דהיכא דלין עיקר אומנתו שדכנות אפי"ג דאמר לו תעסקו בזה הזיווג ואני אתן לך כך וכך דלין לו אלא שכר טורמו ולא יותר ורמי' מהא דלי' פ' בגוזל בתרא (ד' קט"ז) הכי שחי' בורם מצינ' האסורין והיתה מעבדים לפניו י"ל טול דינר והעבירני אין לו אלא שכרו וכו' ואין לומר מבי' האסורין שאני דהא תלמודא פריך מיני' אמתני' דהאס דקחניזה בא נפציתו של יין וזה בא כדו של דגש וכו' עד ור"ל ואני עלילת את שלך ואתה נותן לי דמי ייני טייז ופרקי' ליעמ' ליי' משפיה אני כך מי לא הניח הכי שחי' בורם ענית האסורים כו' אלמא אין לחלק צין היכא דבורם להיכא שאינו בורם ובורם מצינ' האסורין דנקט משום סיפא נקטי' אבל אם אחר לו טול דינר זה ששכר והעבירני נותן לו שכרו משלם אבל אם שדכן (ק) וקרוז לודאי שהוא מרייש מול אחר כל כך אם לא תתעסק בשליטתו של זה כ"ל לדמותו (ר) דנותן לו שכרו משלם כדמוקי' ליי' הכס תלמודא (ט) כי"ל הסולח דגיס מן הים דא"ל כוורי צוזות אפסדתי ועיברו כו' דלין נותן לו שכרו משלם ממש אלא (ח) שקרוז לודאי שהוא מפסקיד כל כך מול אחר דומיא דמחני' דהאס שהוא שופך יינו ומגיל דובשנו של סביר דומיא דלייד הסולה דגיס מן הים שהוא קרוז לודאי שחעלה מולדתו מן הים לכל הפסות שוה דינר (ה) שחעלה מולדתו מן הים ולכוד לא תלכד וכבר מעשה בא ליידי צורכן אחד שנשחלה לכאן לדבר צלשה אחת ונדד לו בעלם כך וכך ממוון וכאשר בא לכאן ובמר הזיווג (ג) ותבע גם האשה ולאחר גם את נדרתה לך וכך כשצאחתי אליך והשיבה לא נדרתי לך ופטרתי' שלא שבעה שברי אפי' לפי דבריו לא נחסייה כלום שכי' לה פסקיד שגיחה כלום אמללכתו ומרום שלו צלאו הכי סי' טורם צוה השלימות (ג) העל וקל להצין ושלוס כנפש מאיר צרי צרוך סי' :

סי' שט (ד) וששאלתם על ראונין שמכר צית לשמעון וכד' לו לסלק המלך וגם המלך אחר ללוקם אין (ה) רולה נקוחת אין צדי מעות וניקם המוכר לאשמו להשאיל חכשייה לעירבון צדי שליט עד שיסלק המלך גם הלוקם נתן ליד אותו שליט לעירבון כ' זקוקים שיתן מעותיו ולא יחזיר בו ולאחר ששאלו סכום העסק צא המלך עם מעותיו וסילק הלוקם דדין (ו) דלא קני מעי' כדפסקי' צפי' העקבל (ד' קט) לרין למיקני מיני' והאס הלוקם חנע עירבון מן השליט עצור ששמוכר לא סילק המלך העמיד השליט

אלא צפני פלוני ופלוני אלו וצני דליטרעי' בנמי אחריו והלוה ירח שמה יחזור פלוני ממדינת הים ויתבענו בפניהם זימנא אסרייה א"ה לא מלי למידחי' עד דליתי הכך פלו"פ אלא כופין אותו לטורעו צפני עדים אחרים ויכתוב לו סוזר דהא קיי"ל (צ"ג ד' קע"א) : 'אפי' היכי דלית ליי' סטרא ואמר אצד שטרי (ט) ואפי' דבר משכח שטרי' לא מלי למיחנטי' כיון דלית ליי' שוכר ה"מ הכס (י) דא"ל הכי אל תפרעני אלא צפני פלוני"פ לטורעו א"ה הכס כי (כ) דלא לידקיי' אבל הכס מלי סקדוהו איכא צלשהו ועוד הכי לא אמר אל תפרעני אלא צפני פלוני"פ אפי' אלא על פיה אמר ש"מ ודאי להודאה גמורה קמיכוון ואם טוענת ממוון זה נחמו לנו אצי' או אפי' או קרוצי' כרי שכתב שנינו בשתופות והצטל רולה לסלוק שימנו לו סלקו מן הממוון חליו לא יבצין ליי' אלא לשייחם צימד דלזנינן צתר אומנא דדעתא דמוכס שלא נחכונו קרוצי' לתם לצעלה אלא א"כ יהי' צלשהו עמם ודמי' לכתב אלא פירוח כמות וכלים שיצאו עמם מצינ' אצי' לציח בעלה ומתה דלא זכה בעל דצדדים הללו דלא נחכוון אלא שתינה צמו (כתובות ד' מ"ז) כ"ש הכס דאמר צהרי' אני נותן ממוון זה לשייחם יסר דלא נחכוון לתם סלק כל זמן שהי' צמיים אלא א"כ יהי' צלשהו יסר :

סי' שז (ב) וששאלתם אם יש להשגיח אשה איש אם צוה איכה פלוגתא טונא וצמיני כו' דלא משגיחין לה לא מטעם דלין אחר רולה שמתצוה אשמו צב"ד דהאי טעמא לא שייך אלא דצדדים שזינה לצין בעלה ראשא מייתי לה תלמודא פ' השולס (ד' מו) ופ' המדיר בכתובות (ד' עד) : ופי' אלמנה ניזונית (ד' לו) : גבי אלמנה מוכרות צין צב"ד צין שלא צב"ד מוכסי בעלה אבל במילתא דשייכי בה אחריו לא חיכפת לן צניפותא דבעלה שאינו רולה שמתצוה אשמו צב"ד אי דינא מתחזה ומתצוה כדלי' פ' מי שמת (ד' קי"ד) : גבי מעשה צני' ברק בלי' שמכר בוכסי אציו ועירערו עליו צני משפחה לומר קטן הי' וכו' עד לומר לקוחות און זוהי יבצין לינויל ולינויל אלא טעמא משום מה שקתה קיה בעלה ואף צכסיי מלוב שלם שלא שמתה צככותה אין צעל מוד שלה גובה מהם ואפי' לוחה עמדה ונשאת כמו שאפרש לפרי' היכי דלוחה מלוה על פה דנעיה היא פ' יח וטופין (ד' קל"ט) : צעל צכסיי אשמו לוקם הי' או יורש הכי וכו' ולא איפשטא והיי' דפסק רצ"ס צשס ר"מ דאם לוחה קודם שנשאת ועמדה ונישאת דיוכס הוי משום פקידא דמלוה כ"י לא פסק כן וכן כתב רבי' צרוך צרי' יתקמ טעם כ"י ז"ל צפי' מי שאמר הריני הוצר (ד' כ"ד) : דכי היכי דאמרי' האשה שמכרה צככסי מלוב צפיי בעלה בעלה מולא מיד הלקוחות משום דליהבו אפסדו צנפשייה דלא הוו להו למיזון (ח) צלא שטר לאיתתא דקיימת לאינכוי וכיון דאלו אמרה לא הלויתי או לא הפקדת צדי או הסוחר לך או הפקדתי פקדונך לא היינו משגיחין אותה כיון דלין לפ מה שלם השתא נמי לא משגיחין לה דכל מאי דקאמרה מהימנין לה (כ) (במאי דקאמרה) כל זמן שהיא מחת בעלה

הגהות

(ט) ז"ל משלם וכותב לו סוזר * (י) ז"ל דהא * (כ) ז"ל היכי * (ב) מרדכי ב"ק פ"ט סי' פ"ט * (ג) מאיתתא דיתבא תותא בגדא היי' איכוו אפסדו אכנפשייהו דלא הוו להו למיזון בלא שטר כו' * כ"ל וכן הגיה מהר"ם צמדכ"י ס"ס * (ד) מיותר הוא אפי"ם * (ה) ז"ל אותה * (ו) ז"ל ונאמנת * (ז) ז"ל ואם לא * (ח) ז"ל דאם א"ל אני מגיל כו' * (ט) ז"ל הוא * (י) ז"ל לא הלא דסיפא * (יא) ט"ס הוא וז"ל צליד : (ב) ז"ל היכי * (ג) ז"ל שאי אפשר * (ד) ז"ל חקע * (ה) ז"ל מקום * (ו) קלדוה סי' כ"ל * מרדכי צ"ג פ"ה סי' ש"ד חבונת * אימני' לר' קנין סי' ג' וזולם צמפרון * (ב) ז"ל אני * (ג) ז"ל סיון :

מהר"ם בר ברוך

השליש עדים ואמר למוכר פלוני מוצע עירצון אמר צעמך שלשחן לפני עדים תן לו כי מן הדיו הוא שלו וכל ה' שום קנין ולא צ"ד שסוב אכן צמשיכה שמסרו לו שזיכה מעכשיו אם לא יסלק המלךן כ"ל מצינותי' דמר לאסמכתא היא ולא קני דכל דלי לא קני וא"כ היכי לינקי הא לא קנו מיני' צ"ד שסוב ואע"ג שז"ל לא קני דלי לא קני כל קנין מעכשיו הוא דלי לאסר זמן היכי קני והא בההיא שעתא הדך סודרלא למר"י וא"כ פסקין צ"ד ר' נדרים (ד' כ"ז): דלא קני אלא דקני מיני' צ"ד שסוב וההוא גברלא (ס' ד' כ"ז): דאמר דלי לא אחייבא עד חלמין יומין ליצטונן זכוותי' ואיחייבא ולא אחא ואמר הונא צעלין וכוותי' ר"י פ"י ס' צמסם שלא כהן אלא אמר אי לא אחייבא (י) אז אני מודה שזכוותי צעלין ושטרתי זיוף הן והודאת צע"ד כק' עדים דמי אבל הנוחן דבר לפצירו או לידו או ליד שניש ואמר אם לא אעשה כך תכבו (ס) לי לא קני אפי' קנו עיני' אי לא קנו צ"ד שסוב והא דהמר צ"ד איזבו נשך (ר') ס"ו): הלווה וכו' דלי אסמכתא היא ואפי' קניא צאומא מעכשיו צלא קנין לאו ראי' הוא דההיא אסמכתא ע"כ לא רמיא לשאר אסמכתא דתיקשי לן דהסם עשמע דרצ נסמן אמר מעיקרא דאסמכתא קניא עד דהסדרי' מיניומי אלמא דנשם עניומי א"כ נסמן דלא קניא וצ"ד ר' נדרים (סס) אמר רב נסמן אמר רבא דר' אבהו איך דר' אבהו אמר ועוד הקשה ר"י היכי פריך צ"ד

ד' נדרים מרצ נסמן אמר רבא דר' אבהו לרב הונא והא רב רב הונא פליג עלי' צהדיא ואמר אסמכתא קניא צ"ד איזבו נשך ועוד הקשה ד' נדרים מסקינן דצעלין קנין צ"ד וצ"ד איזבו נשך אמר אפי' למ"ד לא קניא צמעכשיו למורי' קניא אלא אומר ר"י דיש סילוק צין אסמכתא דליזבו נשך לשאר אסמכתא דבשאר אסמכתאות מודה רב הונא לרב נסמן ובשאר אסמכתאות אמר רב נסמן אמר רב ר' אבהו דלא קניא אלא דהיא דליזבו נשך נשך דהלווה על צ"ד רבא ממסילא והא לן סוגם להכי צקל גמר ומקני ל"י ולהכי קאמר רב הונא דקניא ואף רב נסמן מעיקרא סוב אמר דקניא עד דהסדרי' מיניומי ואפי' דבר דהסדרי' צמעכשיו למורי' קניא הלכך י"ל דלא קני הכא דאסמכתא גמורה הא וליכא למימר לכל הפסות יקנה צעמך שלשחן שאמר אפי' לשליש תן כי כ"ל כיון דסיים ואמר תן לו כי מן הדיו על ש"ו מיטעא הוא דטעי דסי' ור"ת תסם דלא מהימן לומר טעימי אפי' צמינו דמלי אמר דטעימי ור"ת דלי' מפי' שנועת

הדיינין (ד' לט) וטעימי אפי' דרבי כעניו צמקום עדים דאין סקדי דלא טעם דכל המודה לפצירו לא הי' מודה לו אלא א"כ דקדק וסעז יפה יפה ולוואי שיודה כל אסד לפצירו אמרי שיודע צנכור שהוא סיב לו ופי' דההיא דהכך גינאי דאמר קנין צמעות הוא לא ע"פ עינאו צלצד מסייענין ל"י דטעם אלא ע"פם עדות צנכור או הודאת צעל דין שנגדו (ט) הי' צ"ד

אפי' הלוקח והשליש מודים לו דלי אסמכתא לא קניא דלא מצינו צ"ד ולא מידי ועוד דאמר פי' איזבו נשך (ד' ס"ו): צין אסמכתי' ברו זימתי' וא"ל קני צין אסמכתי' לצטר זימתי' וא"ל קני לא קני (י) הי' דא"ל קני ממתת כיסופא הוא דקא"ל כ"ש הכא דליזבו טעם למימר דלא קני דקא"ל כי מן (כ) הס שלו (ג) אלא מיטעא טעי' וסלום מאיר צר ברוך שיס':

ש"ו (ת) א"ך נפתח חסילה צנכורים לרבוותיו מפן מכולאים סמוקי יריכיהם כנו סלואים ואני לא מלאתי ידים ורגלים צעק העלונה הזאת גומר צת דללים ואמר יאל מפייהם כל עדת יבראל יעשו אותו ואני לעירם פתמתי מן הלך כחלמדי סקן לפני רבו דיקדקתי צערוח ר' (ג) שלחאל וצנכו שטעימי' שפכר צעלי' מתנה צ"כ"ה צאדר וז"הה הצאה ילדה צ"ד סרה ארומה אין צערוחם ממס דאין כאן אלא עד אסד דקרנבים ניכרו ואע"ג דאמר צקירושין פי' האומר (ד' ס"ו) גבי אשמו זינתה צעד אסר ומפדש רבא' אי מהימן עכך כני מרי (ס) ואשקה כו' הכא אפי' סד מינייהו כני מרי לא מלי לאפוקה צע"כ על פומי' כיון שהיא אמרה שצעלה היישה מעוברת ודילמא אישמהי אישמהי כעובדא דרבה תיפסאה ס"ש הערל (ד' פ'):

באשה שהלך צעלה למדינת הים ולאכשרי' עד חריסר ירסי שחא ואפי' ראיבא עד אסד שהלך צציטה צמ' השנועות ומלא גויס ששסקו עמה ומיפקה וגופופה צעד אסד של דבר מכווער לא מיחמרה ואפי' צעד פומאה לא מיחמרה אלא צקינאו וסמירה ואף' כי מהימן לצי מרי דאסרי' לה אצרה ס"מ צעד טומאה ודוקא לצעלה אצל להספדי' מחובה לא מפיסחא אף (ע) טומאה בלא קנינו וסמירה וכ"ש צעד אי' שלא ראה אותה מנאפת אלא ראה צה דבר מכווער ואפי' לצעלה לא אסרינן (פ) לה על פומי' ואפי' אי מהימן כני מרי אמנס אם יש עדי כיעור שראו דבר מכווער כגון ההיא דס"פ צ' דינמות (ד' כ"ד): רוכל יולא ואשה שונכות צסיני' הואיל ומכווער הדבר חלל וכל כיולא צהן הא אמרינן תסם חלל ומפי' ששחילתות דרצ אסאי חלל מצעלה (ג) שר"ת ור"י כסלקו ומפי' חלל מרוכל דהוא ל"י לגבי דידי' קלא דמיקמי נשואין אצל לא מצעלה (ק) וכיון דחלמורא מדמי לכו תסם לקלא דרסיק דלי מצעל (ר) צקלא דלא פסיק צמר נשואין לא שייסינן כדתיא (ט) צירושנאי דמפי' גישיין ועוד הא אין באשה נאסרה על צעלה אלא צקינאו וסמירה (כחכות ד' פ' י) אצל לא צראיית דבר מכווער בלא קנינו ומתוך כך סחרו דברי השאילתות ונר' צעיני לקיים דברייהם (ח) וא"ת ויהיה שהעדים ראו דבר מכווער והא אין אשה נאסרה על צעלה אלא ע"י קינוי וסמירה י"ל כדאי' בכחכות צשמעתי' גבי פתח פתוח מלאתי ולטעמן קינוי וסמירה אין עידי טומאה לא אלא היק אין אשה נאסרה על צעלה צעד אסד אלא צצני עדים וקינוי וסמירה אפי' צעד אסד ופתח פתוח ככני עדים דמו הי' כימא אם יש עדים שראו דבר מכווער כשני עדים דמו כיון שראו שרוכל יולא ואשה שונכות צסינר או סד מכל הני דתסם ומה שהקשה ר"ת אי ליכא עידי פומאה א"כ הוי קלא דצמר נשואין ואמר צ"ד המגרש דלא שייסינן לקלא צצמר

- ה ג ה ת
- (ז) צכ"י או ופי"ם • (ס) ז"ל לו • (ט) ז"ל הכא אפי' המוכר והשליש מודים דלי אסמכתא הוא ולא קניא ולא מצינו צ"ד כו' •
 - (י) ז"ל מאי טעמא דמתנת כיסופא הוא דקא"ל הי' דא"ל תן לו ממתת כיסופא כו' • ועיי"ש צגמ' • (כ) ז"ל סדין •
 - (כ) ז"ל אלמא • (ג) משונה מ"י להי' אישות ס"י כ"ה והוכרז גם בהגמ"ד דינמות ס"י קניא • (ג) ז"ל שאלתיאל •
 - (ד) ז"ל זיל • (ע) ז"ל צעד • (פ) צכ"י ל"י ופי"ם • (ז) ז"ל ח"פ • (ק) ז"ל כיון • ועיי"ש דתוס' • (ר) ז"ל אפי' •
 - (ט) לא מלאתי צירושנאי והוא צגמ' דיון גישיין ד' פ"ס • (ס) ז"ל וכל דאמר רב ובעדים סיפ ובעדים שראו דבר מכווער •

פי"ס צמקאי :

מהר"ם בר ברוך

נגפסין זה את זה או שנקבו זה את זה והסגירו הדלתות וכיוצא בדברים האלו אם רנה הבעל להוליח תלם ואין לה כתובה ואין זו לריכה הפרדה עוברת על דת יהודית או שעשתה דבר מכווער פי' בלא רשות עדים אלא ע"פ הבעל אין כופין אותו להוליח אלא אם רנה לא יולג ואע"פ שלא הוליח אין לה כתובה (י) והכתובה תיקנו סתמים שלא תהא קלה בעיניו להוליח (כ) אלא על צנות ישראל הנושות אבל באלו הפרוגות אין להם תקנה זו אלא תהא קלה בעיניו להוליח כפי שכתב רמב"ם (פ) אשר כחצ דהכתובה דרובן צה נחלקו עליו המוס' (כתובות ד' י' ד"ה אמר) וסבירא להו דכתובה לאורייתא ובירושלמי נמי מוכיח כדברי השאלות דג'י' הם בירושלמי דכתובות פ' המדיר והיולאות משום שם רע וכו' והו' (ג) נכס מן הפרא פנתון דידה ר' זעירא אמר נכסה (מ) ר' הילא אמר לא נכסה ר' הילא עזרי' לה כמיחה ר' יסא ור' (ז) הילא ור' (ח) אילא ור' אבא כפן משכס צמס ר' מינה צן גנוילאל (ס) אחד נשים שאמרו סתמים יונאות שלא בכתובה כל מנה ולא תאמים ולא תוספת אלא אפי' כתובה של ח'ק דינר תפסדת ותני ר' טייה כן נשים העוברות על (ע) מאזדות כו' עד ראו אותה מוגרות צקינר רובל יולג מתוך ציטה כיבור הדבר תלם רוק ע"ג מיטתה כיבור הדבר תלם עד מעשה בלחם שראו אותו נותן פיו על פיה לחת עוברא קני' ר' יסא ואמר תיפוק בלי כתובה וצדקון זו אלו ה' עמי כיבור נני' להכל שוין שהית' אסורה לנכסה (פ) וכן יש עדים שראו דבר מכווער וילדה כמו כן לטוף י"ג דשמים בהא ודאי לא (ג) אפשר רבה תוספת' כיון דליכא עידי כיבור לא אמרינן אישחויי אישחויי ואף אם אין עדים שראו הכיבור צבה אמת אלא אפי' צבה אסר זה כעאן דסזי צבת אמת דמי ואע"ג דכיבור דסזי האי לא סזי האי הא קיי"ל (פנהדרין ד' ל') הוולאה אתר הלוואה מילטרפין ואע"ג דלמנה דקמסביד האי לא מוסהיד האי מריה מיהו אמנה קמסבדי ה"ג תריחו אדבר מכווער קמסבדי וחלל וכן משמע מדגריסין בירושלמי דפ"ק דטוטה (ה' א') נסתרה בעד אחד בשטרית ובעד אחד צין הערצים (ק) ילג כהדה נתייחדה עמו צפני שנים לריכה הימני גט שני בלחם אין לריכה גט שני בלחם צפנתית וצלח צין הערצים זה ה' מעשה ושלל ר' אליעזר צן מדאי את סתמים ואמרו אין זה יסוד (ר) (א) ייצא כהדה (פנהדרין ל'') אין מקבלין מן בעד אלא א"כ ראו שניהם בלחם ר' יהושע בן קרסה (ט) אפי' יירא' שניהם צזה אסר זה אלמלא לרי' יהושע בן קרסה כה"ג נמי עדותן מלטרפות וקיי"ל כוותי' ואי ליכא עידי כיבור אלא אותו בלחם מלא אותם מגפסים אות' (ת) (מתימון עלה) כזי מרי אסור לקיימה כדמשמע פי' האומר (ד' סו'). ואין חילוק צין עד קרוב לשאינו קרוב וכן משמע מדברי רבי' משה צ'י מיימון (פ' כ"ד מהל' אישות הל' י"ז) שכתב וזה לשונו מי שראה את אשתו שזינתה או שאמר (א) לו אסר מקרובי או

דחתה נשואין י"ל דהיינו בלא עדים אבל היכא דליכא עדים (א) שמא רגלים לדבר שראו דבר מכווער כאלו ראו שנבעלה ואע"ג דלא קטלינן להו עד שיכלו כמנאפסי ה"מ לענין דיני נפשות אבל באוסרה על בעלה אסרינן לה צעדי כיבור כי היכ' דאסרינן צפתם פסום אע"ג דלא קטלינן או בעד אחד (צ) קינזי וסמירה אע"ג דלא קטלינן מדע רב גופי' דקאמר הכא ובעדים אסר צפי' י' יוסקין (ד' פ"ח) שאין אסרינן על היסוד משמע דוקא דאערי יסוד אין אסרינן אבל יש עדים שראו דבר מכווער אנו אסריים אותה וליכא למימר דה"ה אפי' צעדי כיבור אין אסרינן (ג) משום רבותא דרישא דמינחא דאמר מלקין על היסוד דמשמע דאיסוד למדוי' מלקין ה' ודאי אי הוה אמר דצ צמילתי' מלקין על היסוד אבל לא אסרינן ה"מ לרשווי הכי אצז מכיוון דסדר נקיס צמינתי' על היסוד דאין אסרינן אמתא דיסוד דוקא קאמר ומניילא רווסא שמעמחא דהא דקאמר היכי דמי אי דליכא עדים כי אלא עד אי' וכו' כלומר אי דליכא עדים שראו דבר מכווער א"כ מיתקרה לבעלה וכסס שאסורה נבעל כן אסורה נבעל כי חתא עד אחד אפסקי' נקתא מלי' הוי והא דקא קרי לוי' קלח משום דלא ראוה שנבעלה והא דסרינן מהא דהתיא צד"ה שאין לה צניס מן הרשון וכו' שפיר פריך דליכא למיפרק כגון שיש עדים תדבר מכווער (ד) מהא דקתני סיפא אס צבו עדי עומא' היינו אפי' שלא ראוה שנבעלה אלא ראו דבר מכווער עדי עומאה קרי להו (ה) (וכו') אע"ג אימא הני מתנייתא שראו דבר מכווער ר' היה דאמר אפי' בלא עדים אלא הבעל ראה את הרוכל ולא וכו' תלם ואסור לקיימה וכליגי רבנן עלי' ואמרי לה מפקין לה נא נבעל ולא מבעל אלא צעדים שראו דבר מכווער (ו) עידי עומאה קרי להו והלכתא כוותי' דרצ' והלכתא כוותי' דרבי קטיף הלכתא אהלכתא לא קשיא הא צקלא דלא פסיק כלומר הא דאמר ובעדים שראו דבר מכווער הוא אלא ה' הבעל לצדו ראה דבר מכווער לא מפקין והיינו צקלא דפסיק אבל צקלא דלא פסיק אלא הולך וחזק מאור אז סגי צרתיית הבעל למדוי' מיהו רב וכו' איירי צכל עניין אבל אכן קיי"ל כרצ' צסדי' וכו' צמד' ואסרי צדברי' השאלות' מיושרי' מי יטלו' עליה' להקל ועוד שכל דגרייה צדרי' קלה וכו' למתוך עליהם ואף ר"ח חזר צו שזו והי' חושש להאמיר צדברייה ואף רבי' משה צ'י מיימון כתב צדברייהם' וזה לשונו (פ"ד מהל' אישות הל' ס"ו) היה סס עדים שעשתה דבר מכווער ציותר שהצדדים ייראים שהיתה סס עצירה אע"פ שאין סס עדות צרורה צנות כגון שהיתה לצדה (ז) צנות וראו רובל יולג (ח) וכנסת מיד בשעת יליאתו מלאו אותה עומדות מעל הנייטה (ט) (הוא לוצה) המכסיים או שהיא סוגרות איזורה או שמלאו רוק למעלה צכילה או שהיו שניהם יולגין ממקום אפל או מעלין זה את זה מן הכור (ירושלמי כתובות פ"ז הל' ו') וכיוצא צו או שראו אותו מנשק ע"פ חלוקה או שראו אותם מנשקין או

הגהות

- (א) ז"ל שראו דבר מכווער שמא רגלים לדבר כאלו כו' . (צ) ז"ל אסר . (ג) ז"ל והא דנקיט חסס יסוד משום כו' .
 - (ד) ז"ל דאי הכי אפי' יש לה צניס תלם והא דקתני כו' ועי' צתי' מיי' סס . (ה) ז"ל ונכנסו . (ט) ז"ל והיא לוצסת .
 - (ו) ז"ל דעדי' . (ז) ז"ל צסר . (ח) ז"ל ונכנסו . (ט) ז"ל והיא לוצסת . (י) ז"ל שהכתובה . (כ) ז"ל ולא הקפידו .
 - (ל) צכ"י מיהו מכס כמו פנה' ולית לוי' פתח' . והגהתי כמו שלפינו בירושלמי . (מ) צכ"י ר' אילא ור"ס . (נ) ז"ל הילא .
 - (ס) כ"ה גס בירושלמי ור"ס ועי' הגיר' בירושלמי צתי' מיימוני סס . (ע) ז"ל דת . (פ) ז"ל דכיון שיש . (צ) ז"ל אכסר .
 - (ק) ז"ל ייצא כהדה . (ר) ז"ל כו' . (ש) ז"ל לאמר אפי' ראו שניהם כו' . (ת) ז"ל אי מתימון עלי' .
- (א) צכ"י ללאסר ר"ס הוא :

מפרקים ב בריית

וילדה צמ והרבה הממזר ואפי' ירא שחלח לתרבות רעה ולאמרנו וכו' לא תוכל לעשות צענין אחר אחר לנו כשאני מוכיפה היא מגזמת (ז) לנו לילך צין הבוים וסוף הדבר שלא עלינו להמיר לו דתחנן (סנהדרין ד' ע"ג.) אבל הרדק אחר ע"ז חין מיליון (ס) אותה ואפי' הצועל שהקנאים פוגעין זו (סס ד' פ"ג.) אם צה ליערך חין מורין לו וכ"ש צידון זה: משה עזריאל בן ה"ד אלעזר הדקשן. אליעזר ברי יסאל זל"ה. אפרים ברי יואל מנ"ע: את זה שאל (ט) ה"ר אביגדור כהן לרק את הרב ר' טיים:

סי' שי"א שארני אבא מרי הא דלמר (מנחות ד' ס"ז.) גילגול הגוי פוער חסי' גילגל עיפת ישראל פטור או דוקא עיפת גוי והא דלמר מירוח גוי פטור מן המעשר ודרשינן דגנך ולא דיון גוי ומשמע צביעין (ביטין דף ע"ז.) ובצבורות (דף ע"ג.) דלפילו (ג) חרומה) של ישראל ומ"ס גוי פטורה מן המעשר דהא נע"ד חין קנין לעכו"ם להפקיע בחצן ישראל מן המעשר וקאמר דיגונך ולא דיון עכו"ם הואיל וחבואת (ב) עכו"ם סייצת דמעשר תבואת (ג) ישראל נמי סייצת ואפי"ה מירוח העכו"ם פטור הי"כ בתבואת ישראל פטור וכן נמי גילגול העכו"ם יפטור אפי' נעיסת ישראל ולפ"ז כל עיסות שלנו יהיו פטורים מן החלה שהיו העכו"ם והבויתו מנגלגין עיסות ובמנחות (דף ע"ז.) לרי ישמעאל אמר גזירה משום צעלי כיון ומפסיים שהיו מקיים עיפתם (ח) מן העכו"ם ופטורים אותן מן החלה ולפי זה משמע דוקא עיפת עכו"ם ולא ידענא מנ"ל מאי שנה ממירוח העכו"ם ושאר פי' מערשים דאפי"ה הקנה לעכו"ם לא היה פוער:

א' מקצועה שהוא מאמינים לסמוך דעמו עליהם שאשמו זינחה צין שהוא איש צין שהיתה אשה הואיל וסמוך דעמו דלבר זה שהוא אמת הרי הוא חייב להוילאה ואסור לו לנח עלי' ויחן כמובן ע"כל ומכמובן חין (ג) לה כח להפסידה עד שהיו עדי זנות או עדי כיעור שאם בלחה לבנות כמובנה (ג) ישלה להכחיש העד הכשר המעיד על דבר המכוער וכהנה רבות צירושלמי פי"ק דכתובות (ה"ל ח') אם הודתה על דבר העד המעיד על דבר מכוער ולא נתנה אמתלה מקובלת לדברי להיפך אז גם כחובתה הפסידה וגם את החוספות אצל ככסי לזן כדול וככסי מלוג אי איתיייהו צענייכו (ד) לא משלם לה צעל מידי כללל דמילתא אסור לו לאדם לקיימה ורשאי הוא לזרוק לה (ה) צע"כ ואפי' אי לא ממלי נפשה לזרוק לה כנט רשאי לישא אסרת ויבסור כל הסיים ולא מעשיה כמחכומה ובנות צופות מעלזתה ויש לשאלו את פיה למה כפרה באלול שלא הייתה מעוברת ולמה פרסה ונדיפה את האומר לה שהיא מעוברת וכיוצא בזה למור ולדרוש ספרים ובדיקה על כל דבר ודבר ואם לא (ו) יתנו אמתלה מקובלת ומיושרת בלי נבלה ועיקול על כל מה ששאליה אז הפסידה גם כחובתה לבר מנכסי לזן כדול וככסי מלוג דאיתיייהו צענייכו והי' זה שנוס מאזיר ברי כדון סי' .

וזה כתב העדות

נחנו נעבור לפני רבותינו סולנים על מעשה הרע אשר הקרה לפנינו אשר בא יספק אלינו ולעקב על אשמו שרה שהלך מאחיה בשנה ל"ח צארה לצדקים להכרית ולערוך סרף ולהביא לביתו והפיס יקנות ולא סור אלי' עד אשר הוגר לו צמקום שהי' עם שאשמו זינחה והנה היא הרה לזנוים וילדה וסור למלכותו ונח לפנינו בירם אב בשנת ל"ב לפטר ומלא את אשמו בזלן והוא נחטף לפנינו וביטל תמידו עד אשר נעפלנו למור ולדרוש ולפקוד הדבר ושללנו את פיה ואמרה צעלי הניחה מליאה והוא אשר להדי' כאשר ידוע לכל שהלכתי ממנה צארה והיא ילדה בחדר והנה שנסנו אל בני יסנה ר' שאלתיאל ובניו שיעירו על פי הפרס והנה עשו ע"פ והפידו ע"פ הפרס שהולידה ממזר כאשר נכתבו של ר' שאלתיאל כי הסתומת שלו אמת וי"ב וקיימנוה על פי עדים נאמנים המכירין סתומתן וגם עד אחד הניד לפנינו ע"פ הפרס ככאן שאשתקד בלי' שבועות שנת ל"א הלך לביתה לקדם לה ומלא גוים ריקים סתומים ושחקו עמה ובפספוס וסיציקוס והניסם בחוך הבית ושיערו כך שבאחוזה זמן נחשברה וגם בני אדם העידו סרלו אותה עמה צפורים שנת ל"ב צענו המלחה ככאן וחקף גם זאת כפרם יאלה השמועה הרעה לחוך העיר הוחת צא אבי' של שרה לפני שנים מן הסתומים למטה ובא למנוך צנו להורות לו אם ממזר להרוב בחו לאצדה מן העולם ולהסניעה צנהר ואמרונו לו למה ואמר לנו צה אחת יש לי והרה לזנוים וילדה ממזר מן הבוים כי יש יותר משנה שהלך צעלה ממנה ואפי' יכול לכפור והיא זונה גמורה ומפורסמת

תשובתי כ"ל דגלגול העכו"ם נעיסת ישראל (ג) אינה פטורה דחנן צממ' סלה (פ"ג ע"ה.) נכרי שנתן עיפה לישראל לעשות פטורה מן החלה כמנה לו (ס) משגיבלה פטורה אמתה דגילגול ישראל אינו מועיל דהצרת הוא דגלגול גמר מעשר כדל' החם (סלה ס"ג מ"א.) חובלין ערתי מן העיפה עד שהגלגל צמסיים משמע כל זמן שהיתה של עכו"ם אינו מועיל גילגול (ע) דשלומו דעכו"ם (ס) קרינן צי עריקותיכם ולא עיפת עכו"ם ולא אזלינן בחר המגלגל אלא צהר העיפה דגזירת הכתוב הוא הילכך אם העיפה של ישראל אפי' גלגל אותה עכו"ם סייצת צמלה ומאן דפטור מירוח העכו"ם דנפק מדגנך ולא ד גין עכו"ם ולא דרשינן ולא דגן עכו"ם אלא אפי' דגן עכו"ם אם מירוחו ישראל וסוב לקפו ישראל חייב דמעשר כדלמר פי"ק (דכבורות דף ע"ג.) א"ר שמואל בר נתן אמר ר' חנינא הלוקח חבליים ממזרחים מן העכו"ם מעשרן והן שלו ופרין דמרסינהו מאן אי מרסינהו עכו"ם דיגונך אמר דמנחא ולא דיון עכו"ם אלא דמרסינהו ישראל דבשות עכו"ם וכו' והיינו טעמא דגבי מירוח לא קאמר (ג) דאי דגן ולא מי שהדגן שלו וגזירת הכתוב היא דיגונך ולא דיון עכו"ם:

חלומי

ה ג ה ו ת
 (ב) ז"ל לו . (ג) ז"ל יכולה היא להכחיש כו' וכ"ה שם . (ד) ז"ל שקלה לה ואי ליט. ייהו צענייכו לא כו' . (ה) ז"ל נט (ו) ז"ל חתן . (ז) ז"ל לוי . (ח) ז"ל אותו כנפשו . (ט) חולי ט"ם הוא כי על סיי' שמי' נרשמו השואלים והמשיבו ופי' מ"ב הוא ממזר"ם נאציו וכמ"ס דמסתחות ואולי גם הוא שאל סאלה זל"ה לרי טיים . (י) ז"ל תבואה . (כ) ז"ל ישראל . (ל) ז"ל גוי . (מ) ז"ל להבוים . (נ) עיי' צהרנות מיי' דשייכי לבי' זרעים . (ו) ז"ל שמואלר דין זה בקינור דעיפת ישראל שגלגלה כדרי דסייכו כו' ובהג"ה שם מההיא דמנחות ה"ל' הגר"צ . (פ) ז"ל כו' . (ע) ז"ל של ישראל . (ס) הוא וקרינן צי' כו' . (ז) חולי ז"ל אלא דלדינן אלנו ולא כו' :

מהר"ם בר ברוך

בר

ואם הי' לו יישוב לא הי' עקב שימי' ראייה
דאמר הכס עניד אינש דזיין (ט) זנייה (די לי :) שלח
יתרעם עוד על כל הקרקעות) ה"ל דא"ל זיל זננה גיהלה לכל
הקרקע עניד אינש דזיין (ט) זנייה שלח יתרעם עוד על כל
הקרקע אזל לא עניד אינש דזיין זננאל אונא ד"ש כשיקקה
דבר מעט משכנגדו יחזיק הלה בעטנתו ויחזיק צמותר ולא יסויר
לו את השאר ואע"פ שז"י שמואל סי' עס צענין אחר כרי
ר"ח לכמוך עליו בכל מקום ואי"ח הלא ראובן צענאל אינו טוען
שקנהו מאתו וי"ל ז"מ הוא אומר שמחל לו כס ישוצו שהרי
טוען שח"ל יש לו ישוב אחר ואינו לריך לשונו עוד שמה ויש
בלשון זה לשון מחילה אשרי שהוכיח טופו שהולך לצקס המרה
וגדולה מזאת אני אומר אם ראובן אמר לשמעון אני חייב לך
מנה ושמעון אומר גדאחי איך חייב לי שאפי' אין שמעון מוחל
לו (י) שראובן צענאל יודע שחייב לו וראייה מלאמר סי' יש
נוחלין (די קלה) זה אפי' אינו נאמן ונגמ' קאמר ואיך
מאי ופי' קאמר לאו אפי' הוא איתא סיפא נפלו לו נכסים ממקום
אחר יראו אפיו עמו אלמלא אפי' דאמר ראובן לשמעון אפי' הוא
יש לך ליטול עמי ושמעון אומר אינו אפיו לא יתן לו ראובן
כלום דהוי כאילו מחל לו ולא הוי מחילה בעטות דכיון דכשנגדו
אומר אני חייב לך א"כ הי' לו ליתן לבולדקרק (מ) עם האמת
עם שכנגדו והוא לא עשה כן אלא אחר גדאחי איך חייב לי
א"כ מחל לו בלב שלם אלמלא אפי' שלח אחר לו לשום מחילה
כלל היכי דמוכחא מילתא אחריון דזדאחי מחל לו כ"ש צנידון
זה שיש בלשון זה לשון מחילה טפי ובוד שהוכיח טופו דכשיבטו
ומה שכתבת (:) מלוי שהפסיד ישובו משום דינא (ס) חמיהני
והלא השר לא גירש את שמעון אך נתן רשות לכאובן להכניס
את מי שהוא ספק ולא נתן לו רשות להוליך ואפי' אם נתן
רשות להוליך כיון שהשר לא גירשו לזה שמעון אלא מחמת שביקש
אותו ראובן על ככה לאו כל הימנו להפסידו דצדדו ומה שהפסידו
צדדדו על ידי השר ישלם לו היינו שיחזיר לו כס יישובו שא"כ
לא שבקת חיי לעניים מעשיר כי יחן לשר דבר מועט כרי
גריש כל העניים שצעריו מיכו אם השר אחר מענאלו אינו
ספק ששום יהודי ידור צעיר האתא אלא דרשות ראובן צבא
ודאי מדינא לך שראובן יכול לעכב עליו מדינא דמלכותא דהוי
כאלו אחר שום יהודי לא ידור צארי אלא מדעתו ולא דמי
ליהודים שצדדו מעיביה מצחיהם והשר החזיק צקרקעות שלהם
ונא ישראל וקנאם מן השר שפסק רמ' שרין להחזיר לצעלים
ונוטל מה שההנו דהאם היינו טעמא דהאי מילתא היא גזילה
דמלכותא שבול לזה ביתו או שדכו שקנהו וירש מאבותיו ואבות
אבותיו אשר היו מעולם אזל הכא העיר של השר למי שהוא
ספק נותן רשות ולמי שאינו שום לפניו יכול לעכב
עליו אפי' דריסח הרבנ' (ע) צבאם של שייך למימר
טוענין לודש (די כב) ונימא דאזוי של שמעון קנה
כס יישוב מן השר שלא לגרש אותו ונעולם והשפא אם השר
צא להוליכו הו"ל גזילה דמלכותא דהא ודאי מילתא דלא
שכיחא היא (ס) דכל מילתא דלא שכיחא לא טענין ליי לירש
כמו

סי' שייב אלופי ומיורעי הרי יעקב שימי' ראייה
דצריך על צהמה מעוברת שלח
זיכרה שקנה יהודי מעמדו הרוכס שוללי שלל ובטענה שמכר
העכו"ם לו א"ל אם חבא גייה פלוגיה שהצתמה שלה מן לה
לפדותה ושזכ צל"ה הגייה ונתרצה היהודי ליתן לה לפדות ולא
הספיקה להביא תעות עד שילרש צצית ישראל לפום ריהטא
כ"י ודאי כמו שכתבתי לדמות לההיא דהמקבל נכסי לאן
צרול מן העכו"ם דולדות פטורים מן הצבורה (צכורות דף
ט"ז). תשובה דהוא ל"י יד עכו"ם באתנע אזל כי דייקי יש
בה הפרש וכן דעתי נועה שמייצת צצכורה דהא (ק) אפילו
ודאי הצעלים נמי יראשו ציד הליסטים שלא היו יכולין להגיל
וראו וידעו (ר) דלא היו מרדפים אחריי וקניי' ישראל ציאוש
ושינוי רשות כמילין מן (ש) העכו"ם ומן ההכר שהוא שלו וכדחני'
י' הגיזל צחתא (דף קטז) שירר שהיה עם העלכת צנדכר ועמד
עליה גיים וערפה ועמד אחר והגיל היכא שאין הצעלים
יכולים להגיל כלל הרי זה הגיל לעצמו ואפי' הי' דלא אחר
לענמי אני מילין ולא דמי למקבל נכסי צרול דהאם יש
לעכו"ם שצדדו על כל (ת) העיר ואי אחי עכו"ם וצני' חזי
ולא היבז ל"י תפיס לה לצתמה ואי לא מתכח לצתמה תפיס לה
לולד והוי ל"י יד עכו"ם באתנע ולא נמי יראש מן שצדדו מהם
מעולם אזל (ח) האם צבד נמי יראשו הצעלים דלא ידעני ליד
מי הגיע הצתמה ואם יתנו להם לפדות אם לאו וכיון דאייראש
וכצד קנייה ישראל ציאוש ושינוי רשות אפי' דנתרצה הישראל
לפדותו ליתן לו צדיבור צעלמלא לא קני צלל משיכה וצלל כסף
ועוד דלא דמי למקבל נכסי לאן צרול דהאם כס העכו"ם לא
מיספר מעשה וכח ישראל מיספר מעשה שישאר לריך ליתן לו
מעוזה לעכו"ם לסלקו וכל כנה דלא סלקו' ל"י מקרי שפיר
יד עכו"ם באתנע אזל הכא אפכא הוי וקניוי' היא ציד ישראל
צבד ועכו"ם הוא צצני למיתא דמי ואי היבז דמי מרישא (צ)
דקזיין ל"י מעיקרא ברשות ישראל קיימא וכי קאי ברשות ישראל
חייבת . ושום מאיר צר' ציון שימי' :

סי' שייג (ג) משחר חלקים מן שטון מצדיק צרור
מלגו תוניך ואוריך לא נפל
אחר מדבריך ומי יסדר צעמקים ומי יקדר צהרירך שקט חיה'
על שמריך חרם צמושן אוריך ולא יבנה עוד מוריך ה"ר נשה
אדוני שלח את פגדו הנושען על ידו גלה אל תלמידו לא
עוז ספרו ואמיתו צריית היחה אתו אובין לפניך מעיבות'
דמר על אודות שמעון אם יש עדים שציקס שמעון מראובן
(ד) לו הישוב שנה אז ג"ל שהפסיד כס יישובו והודה שאין לו
ישוב (ה) אך שמחל לו כס יישובו ויש לי להציא מהא דאמר
פי' חוקת הצמים (די לה :) אי דלי לי נלא רפירי לאלתר הוי
חזקה ופ"ר"ם אי' עדים דהיבז ל"י לוקט למדי' דארעא נלא
דפירי להוליכה לצינו ומצדד שאכילה פירות ללוקט ומדידי' היבז
ל"י למוכר עכ"ל ועעם תשובה דלא איתא שהקרקע של מערער
לא הי' מקבל ממנו (ו) (חורת ארון) הי' צנידון זה (ז)

ה ב ה ו ת

- (ק) ט"ם הוא . (ד) ז"ל ולא . (ט) ז"ל הביים . (ח) ז"ל הצהמות . (ה) ז"ל הכא .
 - (צ) ז"ל הוא דקזיין ל"י ומעיקרא . (ג) ארוכות סי' ק"א רשימה . ובסי' חת"ר"א צעליות רק חסר באלמעניו ותמלואו
 - נסי' קל"ה . קלרות סי' ו' סלוי . מרדכי צ"ב פ"ג סי' חקב"ט ראשית . (ד) ז"ל להמיר . (ה) ז"ל או . (ו) ז"ל צורת
 - דוכן . (ז) ז"ל אם . (ט) ז"ל דזיין דיני . והשאר י' למסוק . (ט) ז"ל דיני . (י) ז"ל וראובן .
 - (כ) ז"ל פסור . (כ) ז"ל קאמרי לאו אמירו הוא . (ת) ז"ל אם . (י) ז"ל וז' . (פ) ז"ל דמלכותא . (ע) ז"ל
- ונחאי . (פ) ז"ל וכל :

מהרים בר ברוך

לפטור את הערצים כחבב מזויף כדי שלא יהי שמעון ולוי מקורמים מאחז ומכאן ואח צשעה (ט) שפטרו את הערצים אז עדיין לא החזירו שמעון ולוי (ע) הערצות הזה אז אין לו לשלם אלא מה שהחבב היה שנה יותר מן הערצונות אצל אם כבר החזיר הערצות (י) פטרו את הערצים יש לו (כ) ליהודה לשלם כל המצב כפי מה שיצאו לוחם ולא כל דמי המצב אלא אומרים כמה הי' אדם רולה ליתן צבור מצב זה וזה ישלם ולא יותר כדאי פ"ק דמכות (ד' ג' י') מעידין לנו באיש פלוני שגירש את אשתו ולא נתן לה כחובה ונמלאו זומאין וכיו עד אומדין כמה רולה אדם ליתן צבורה של ז' אש כחאמרמלה או נחגרשה ואם תתה ירשינה צעלה וקתני כמי סיפא כה"ג מעידיים לנו באיש פלוני שסייב למצורו אלקף זוז על מפתח ליתן מכאן ועד ל' יום והוא אומר מכאן עד י' שנים אמדין כמה אדם רולה ליתן שיהי צידו אלקף זוז וכיו אלתא אמדין הי"ג אמדין ומשלם יהודה כל שוויי של המצב אע"פ (ל) שגבו אציו פטור את הערצים הדי חמילה (מ) הרעה אציו להיות פטור מפשיעה וכל היכא דליכא לאישתלומי ויהי משתלם מהאי כיון דהאי עבד כולי הזיקא והא עבד כולי הזיקא דהלכה כרי' נתן דמי הפרה (דף י"ג א') גבי שור שנפל לצור דרי' נתן דיינא הוא ונחיה לעומתא דדינא וליכא למימר דרי' נתן לא אמר אלא גבי צור משום טעם דאמר אנה חוראי צדיך אשכחתי ומאי ליתא לאישתלומי מצעל השור מישתלמא (ג) כדאי פ"ק דצ"ק (דף י"ג א') דהא כדפרי"ה החם (ס) (דעך כאן) הוה סילוקא דיתומא בעלמא הוא שהרי צפי הפרה (דף י"ג א') אמרין אפי' צבור (ע) כל קי"ב דליכא לאישתלומי וכ"י א"כ הי"ק הוה טעם צפי"א אע"ג דפלגי הזיקא עבד אפי' משום טעמא דחוראי צדיך אשכחתי' משלם הכל מה דלית ליי לאישתלומי מצעל השור אצל (ט) הכא דליכא הזיקא עבד צלאו הוה טעמא אמדין כל היכא דליכא לאישתלומי וכיו כמ צבור ושור והכא ימי צדיקו זה כל סד ומד (ז) הזיקא עבד דאיזה מהם שהי' פוטרי את הערצים הי' מקלקל המצב דצרי הזיקא כחוח מכמר דמי' לעיל' וזאתה תעלה מעלה לשם ולחלה כנפס אוחבך נדבס מאיר צרי צרוך שימי' :

הי שמו בתוב צה"ג היכי דיתבי צהעניתא צשכחא ליכא ענינו צשומע חפלה ואומר ענינו סוף אלקי כלור לשוני וגוי ונ"ל דשונה היא בצרכה חמישיא אימר ענינו ושור דהו ומורים וצרכת כהנים והכי איחא צדידיא פי חפלת השחר (ק) צירושלמי ומסקנא דש"ץ צין גואל לרופא לפי

עמו שהוכיח ר"י צשלהי המוכר את הבית (ד' ע' י') (חוס' ד"ה מאן י' אצל אין לו להביא רא"י מלאמר פי תזחה הבתים (ד' כ"ד :) (ז) מעובדא דרומא (ח) דרעותא צלגא דמטמיה (כ) דלויכו גופייהו לא יהצו טסקא והמזין צה אדם דהיצי טסקא וכיו הפא כמי ראיצן נחלה לתת המס לשר ולא לשמעון דהא ודאי לא דמי דהמס הקרקע חייב צטסקא אפי' אם הצעלים הולכים להם אצל כסף גולגולה ומסים אינו חייב כשאציו דר חמת השר וגם היסודים אינם מכוונים להסתייב צכל מקום שהם מסים כמו שיש גויים שהם מכוונים אלא רואין (ט) אותו כאלו הן צני' סורין שירדו מנכסיהם ולא ימכרו ממכרת עבר וכן המלכות ניהגת וכן פסק ר"י מיהו צלא ראייה י"ל כן כמו שכת' לעיל' ומה שכתב ארזי שיטל לצא לירי שפיכת דמיא אם יהיו צידה הטל פשרה זיכסו ועלו שרז זה להם וידעם שמעון מפני ראיצן כדאמר צני' ספינות פי אחד דיני ממונות (ד' ל"ג:) דחמה שאינה טעונה וכיו ועוד שחובתו הוא ומעשיו מקולקלות ופעמים רבות ראייה צקבילות שלוקמים הייסוב עבוד דבר מועט כ"ש צי דינא דמר דאלים לאפקוי ממונא ועמד צדבר המשפט לגדור גדר הכל לפי צורך השעה שלא חיוץ הרעה וסוד צעני' לכוף את שניהם (ח) שהניסו הדבר עליך הן לדין הן לפשרה ואז חמשה הטוב צבעיך ואני מפקים אחריו לכל מה שמעשה ושלום מורי ושלום תורתו יגדל לנלח כנפס משתרו מאיר צרי צרוך שימי' :

שיד ברבות יעסה מורה ונלר משרשו יפרה יתיר יורה ומי כמותו מורה ומי אכתי צא עד הלום צבר מאיש ולא צינת אדם לי ולא הולרכת לדיעות הגברות והצונות המסירות ואמה הגעת לצבורות צצאר קלות ומחורות ועניוהך חרצני ובקלה אשיצ את הרי' צעניו (ח) כי יהודה פסע ומייב לשלם כי לא הי' לו לפטור את הערצים עד שיהיה נודע לו צברור (ב) כמלות שמעון ולוי לפיטרס ואפי' אייקני לא סמכינן (צ"ק ד' ק"ד :) וכ"ש אכתב מצי"ק ואדם מועד לעולם צין שונג וכיו (ע"ד כ"ו י') ואע"ג (ג) דערצות נדרו לשלשמן (ד) והשלישי שדין לא פטור את הערצים אפי' השניים מייבדים דבקל יוכל לפשוט צממא ישראל נגד העכו"ם כחוח צממא וכיון שישראל גורם למצורו הפסד אפי"פ שמן הדין אין ערבים פטורין כיון (ה) שהשלישי לא פטרס אפי' מייב דכל צדיי עכו"ם צרי הזיקא ואפי' שלא מן הדין ודאי' מנעור וקל למצין (ו) ואע"פ שהו (ו) ליה להחזיר הערצון מ"פ כחצ של יעקב אציו וידע כמו כן שאציו שלם להם צבר להחזיר הערצון (ז) אי צעי לאסוקי אדעמי' שלא

הגהות
 (ג) ל"ל בעובדא (ק) צככ"י דמזא רעותא וט"ם הוא
 (ח) ל"ל שיניו (ח) ארובות פי' ל"ג קלרות פי' ז' (א) עיי' השאלה צמפתחות ונר' סךך היחה יעקב אציו יהודה נשא ונתן צעקסי שמעון ולוי ויהודה צנו והכמה עמכם שאם יצא זיק עיי' יפטר אף צפשיעה והלוה מעומתים לעכו"ם על משכון שלא היה צוה כל המצב והעכו"ם העמידו עכו"ם ערבים צצד כל דמי המצב והלך יעקב ופטר את הערצים וזהו להחזיר גם למשכון אשר היה ציד שמעון ואח"כ הביא א' מן הערצים ליהודה כחב מזויף משמעון ולוי שפטרו את הערצים ופטרם גם יהודה והעכו"ם אינו רולה שוב לשלם וטעמו שמעון ולוי ליהודה כי פשעת ציימוניו וצמשכון שהסורו לו צמה שפטרה את הערצים ויהודה משיב עשיתי עיפם כחצ ששלמם לי (ג) ל"ל כי מלות (ג) ל"ל דהערצים (ד) אולי ל"ל והכנים עדיין לא פטרו את הערצים אפי' השלישי חייב דבקל כו' (ה) אולי ל"ל השלטה או השנים (ו) ל"ל כאשר הוא צקלרות ואע"פ שהו לא לזו להסוות הערצון מ"מ אחרי שידע צדכצ שהי' להם להחזיר הערצון עיפם כחצ כו' (ז) ל"ל אציעני (ח) ל"ל שפטר (ט) ל"ל הערצון (י) ל"ל פטר (כ) צככ"י ליהודים וט"ם (ב) ל"ל שגם (ג) ל"ל הגנה (ד) ל"ל מייק (ע) ל"ל דע"כ והוא ר"ח על כחך (ע) ל"ל ושור (פ) ל"ל היכא דכולא הזיקא כו' (צ) ל"ל כולא (ק) ואולי כיון להא דהלכה ג' איקן אומרה כלילי שצח כו' וגירסא אחרת היה לו לכד זה לא נמצא שם :

מהר"ם בר ברוך

כה

אסור וכ"ש צבית ישראל ואפי' הכל צביל עכו"ם ואפי' משכיר מרחק לעכו"ם (ט) ואומר פ"ק דע"ז (ד' כ"א :) לא יסכיר אדם מרחלו לעכו"ם צבנת מפני שנקדחת על שמו ועכו"ם עושה צה מלאכה צבנת וציו"ט אע"פ שעושה לזורך עמלו והעלים עלו ואין לך נקרא על שמו יותר מצינו של ישראל שדר צו ועוד משמע צירוי' (שלי פי"ל כחצי וע"פ ספ"י הק"ע) דחי, ומעריסין לעכו"ם ללא מציאות' (ס"ה) אומר לעכו"ם לא (כ) מציית ועשה לרכיך מכלל דעכו"ם העושה מלאכה צבית ישראל חייב לגרושו ויש ללמוד ממנהג הקדמונים שהספמות אין רשאות לעשות מלאכה צבית ישראל עכ"ל . (ב) ולמה דצרי רצ"י יום עוב ז"ל מעוברי הייתי משחומם על האוסרין להסתמם כנגד המדורות הנעשות צביל ישראל צבנת כי ראייתו את חצא מרי ורצ"י משלם שהיו פרושים והיו מתחממים וכן גדולי עולם ויעמאל חכמו שהכל פוליס אלל המילה (פסחים ד' ס"ט) וכן הכל חולין אלל הקור אין ממש חוליס אלל מנטערים הם לכל הפסות ואמר (כחצות ד' ס' :) גומת ויבן חלב צבנת ואע"פ דמפרק כלאחר יד הוא לא גזרו צ' רבנן ופסקין החם הכי הילכתא וליח הילכתא חצא שאל דאמר פרק חט"ט (ד' קי"ד) (ח) ראיסורא גזור רבנן ואצא שאלו (י) לא אסר אלל צמקוס שי"ט לערא או שנות דלית צ"י מעשה אלל שנות דלית כרו מעשה לא גזור רבנן כדאמר הו"א ינוקא (עירובין ד' ס"ז) וכו' וולוי יתמחו עלי הייתי מתיר אף האמור להם לעכו"ם לעשות אס העכו"ם עושה צעלמו צביל ישראל שישראל מתחמם כנגדו ואין להסתיר צמקוס לערא שהרי מתקלין עינא צבנת מעכו"ם (ב"ב ד' כ"ב) ואע"פ שישראל פותח ועולם עיניו (ס) אס מסייע ואין ושרי וכ"ש הכל דלא נגעו ולא עזיד אפי' עקימת שפחיו ואפי' מעשה שריין צביוו בשלת של מחכות משום (ע) היוק כהן גדול אס הי"ה הילה או זקן או איסחניס מתילין עששית של ברזל לחוכו (יומא ד' ז"ד) וסי' הכל איסחניס לגצי הקור ומוחר להסתמם ויהא סלקי מן העתמממים (פ) ולחין הפורשין והמסתממים יתענגו על רוב שוים . עכ"ל :

סי' שי"ז רי"ן הקראת צחור הסורף פסק רצ"י שמחה דמותר צבתיא אס נגע העכו"ם ואע"פ שנימוס לחס"כ כדמ"י (ב) פס"צ דטברות מים עומאים שהגלידו ואין צהס משקה עופס טבוריס נימוסו חזרו לטויאחיס ישנה מקום שאוב עהור משום מים שאובין נימוסו כשר להקויעליו חלמא דע"י שהגליד צבל מחיות משקה וצטודו גלוד פקסה ממנו טומאה שחיתה עליו וכ"ש שאינו מקבל טומאה וכ"ש שאינו עושה יין נסך כדל"פ' פ' השוכר (ע"ז ד' ע' :) השתא טברותיו טברות יין נסך מיציעא ותו הרי יין מצושל וסומץ (סס ד' ל') אע"פ שהס משקין עקבלין טומאה ואס"ה לא מייסבי דלין דרכו לנסך צכך סלכך יין (ח) (נסך) הנקרא מני כיון דלין ראו לנסך לאתו אין צו משום יין נסך ותו דלין דרך ניסוך בגלל עכ"ל ומלחמי הא דפרסי דמי סובגול אין צו משום יין נסך

לפי שאין פקוקיס צפיוורס כמו שי"ט צבאר צרכות במס' מגילה (ד' י"ז :) ויסיד בשומע תפילה לא שנה יסיד שקיבל עליו חענית יסיד ול"ש יסיד שקיבל עליו חענית ליצור ול"ש מתחלל צלחש צבית הכנסת עם הליצור לפי שאין יסיד קוצע צרכה לעלמו (תעני"ג :) (ה) ושמעתי ממורי אצוי ומתורי ה"ר אליעזר צ"י שמואל שהיו תמימים על מה סמכו הרלוטונים כשמעניתס צצביל גזירה או שלא חצא עליהם לריה שמתפכל שי"ץ עיניו צין גואל לרופא וכן למת קורין ציוסל כד"ן חענית ליצור (ט) (דלין לומר) צחענית יסיד (ת) אנו קוראים צחורה כדל"י צחוספתח (ח) דמענית דהא אמרינן לקפ"ן צפירקין (ד' י"ד :) שלמו בני נינוה לרבי כגון אנו לרביכס למיטרא אפי' צחקופת תמוז כיסודי' דמינן וצשומע תפילה או כליצור דמינן וצצרכת השנים ושלת לכו כיסודי' דמינו וכו' מקנאל (צ) דלשאלה קאי ותימא מה צשתה עיניו משאלה וקרא כתיב ונינוה יתה ע"י גדולה לאלקים וסלך ג' ימים ואפי' כיסודיס דמו וצפי לין עומדין גרסינן צגמי' צירושלמי (הל' ב' :) צנינוה לדיון למיענד מצינתח צחר פיסתח אסון וטיילין לבי ואמר לכו לכו ועשו וצלצד שלא חטנו ממטבע של תפילה ומסיק מני החס בשומע תפילה וכיון דקפיד אשניוים של תפלה משמע דצכל ענין כיסודיס דמו ויש לרסוק ולומר כיון שמיגיו שקצבו סס (ג) צהריגת גדליה והוא חענית ליצור וה"ה לכל קדושי עולם וחענית של אסר הפסח ושל אחר המג נהנו צכל תפילות ישראל ולא היו כחענית יסיד וטעמו של דבר שמתעלמי אומריס שנת חסוה צשמח יו"ט צלשוים וצלצבס כדחזינא צציוצ אולי חטאו בני ואין כרי דל"כ אפי' לאחר שצעות וכ"י דצכל מקוס אכן גרידין אחר בני צבל והן היו מתעניס אחר המג צצביל דציעה של גשמים אס לא ירד וצני נינוה אחר הפסח כדפי' לעיל מן הירושלמי אלל לאחר שצעות לא מנינו שמתענין צשים מקוס אצי העזרי :

סי' שי"ז (ד) יסוד רצ"י שמחה ז"ל על המדורות אלוניסס צצנת לא החירו סכמים אלל סהולת האור צרוצא צע"ס (צנת דל"כ) ולענין מצבה סי"ך לומר עכ"י ס הדעתה דכפ"י קצנד אלל להצעיר מעלי ישראל לריך לטיוול רשות מעבל העלים ואס ראה ושחק דעתח דישאל עמיד כיון שהעלים של ישראל כלומנין העושה מלאכה צבית ישראל שאסור אפי' בקיבולת ואין לסלק בין צחוס צין צצכר ואפי' צבית עכו"ם גרסינן צירושלמי פ"ק צצנת (הל' ט' :) וזמן כלי לצרוס עכו"ם וצא ומלחו עינד (ה) צצנת (ו) צצכר אסור אחר ר' יוסנן לימא ל"י דלא יענד אלל צצכר צעצירתי' עסיק על כן לא יובל למסות לו חלמא צחוס לריך למסות צו (ז) חלמא צחוס לריך למסות) ואפי' העכו"ם עושה צבתי ומה לי שחר מלאכות ומה לי מעציר עניס וכל הכי דכל חתי (ד' קכ"ב) דאמר דצצביל עכו"ם מותר (ח) והיינו שהעכו"ם עושה מלאכה צביל אלל צצל ישראל אפי' צבית עכו"ם

הגהות

- (כ) מצדדי חענית פ"ק ס' תרכ"ט וצג"ש סס צציו"ט : (ט) ל"ל דל"י . (ח) ל"ל אין . (ז) לא מלאחי . וכו' שהיה גיד סמו צחוס' פ"צ ח"ל כנסין לצככ"כ וקורין כוי וכו' צצמדדי : (ב) אולי ל"ל וכ"ח דלשאלה קאי תימא כוי . (ג) ל"ל חענית .
- (ד) הגמ"ר צנת ס"ח ס' חני"ב . הגמ"י ס'י מטי' צנת הל"ו' . (ה) צככ"י צחוס וט"ס . (ו) ט"ס הוא . (ז) כס"ל הוא וט"ס . (ח) ל"ל היינו . (ט) ל"ל אמר . (י) ל"ל שיהי' . (כ) ל"ל מציתך . (ל) כונא צצריכות ס'י חע"מ .
- גמרא דני צנת פ"ח ס'י רי"ג . (מ) ל"ל דלסור דגזרו רבנן כוי . (נ) ל"ל כמי' . (ס) ל"ל אמרינן מסייע הוא ואין צו ממש וכ"ה צמדדי . (ע) הזיקא דרביס כלי"ל הוא צצנת מ"ב א' . ואח"כ ל"ל וכן בני כהן גדול כוי . (הגר"ב) . (פ) ל"ל ולא מן . (צ) ל"ל צחוספתח . (ק) ט"ס הוא :

(יין)

מדרג בר ברוך

דוקא גבי שנות אמוניין שם בני אדם כדלמחר פ"ק לחולין (ד' ג"ג) לא דברת אליי כיונה צעירי שציינת הדין דפי"ג דסנו' (ע"ז דפי"ג) ומיימי לה בחולין (ז) המטער יינו של עכו"ם והניחו צדשות של וכו' והבית פתוח לרבי"ר ולא חנות היא אלא צדית וסלר וקחני סיסא אין השומר לר"ך להיות יושב ומשמר כל היום אלא אפי' שיואל ונכנס מותר ואפי' צעיר שכולה גוים ונתנו היין צדשות עכו"ם ואין צו לתמיס וברית שריקן משום רוכלין פ"ט צביל בני הבית היהודים סוף מן עכו"ם חסד או שנים וכל הרמז שכוונת ישראלים ותקן (ס"ד ד' ס"ט) וצרי שהי' מעציר (ס) שם עס ישראל צדיות מתקום למקום אס הניחו במקום המשממר מותי' (ע"ז) כיון שלא ידעו שהצביר אפי' חס הפליג ומנו יותר ממיל כדפי' בגמ' ופי' רבי' שמואל היכא שלא הודיעו שהפליג אפי' אם הפליג ממנו יותר ממיל אפי' שהי' יום א' מותר אס הניחו במקום שישראל חז לפרקים וכן איתא במושפתא וכו' שני הבית מלוין שם לנא צמרתא חמיר ומיתחתי ומי' (ס"א) א' הלוקסו'ו' השוכר בית צמירי של עכו"ם ומילאוהו ישראל יין וישראל דר צלותו חסר ומותר אפי' שאין עממת ומותר צירו כ"ס כשהוא בעלמו צבל הסלר והוא שלו דמיתחתא וגרולה מזו התייר רבא פ"ג דע"ז (ד' ע"ג) וד"ק ומשכח וכלל איני רואה דברך צדו שאפי' נמלאת הגויה יסירה כיון דמתפתא כנגד שריקן כדפי' פ' ר' ישמעאל (דף ס"א:) גבי ההוא כרכא דהוי ימיז צ"י סמרא ואישתכח עכו"ם דקצי ציני דני וחי קטיא הא קטיא גבי יין נסך דמתקלין צ"י כולי הא כיראמר לעיל ומאי שא' דגבי נסך ומשמירין נפי דברי רוב הגאונים שפסקו הלכה כד' דלמחר (חולין דף ל"ה) צד שמתעלם מן העין אסור וכן פסק ר"ם ורז אפי' נשערי מקם ועצער (לא מלחתי) וכן מוכחא סוגיא דאלו מיליות (דף כ"ד:) דהכי הילכתא מדפרכיין מיני' וכשפתסא אשנה לך תהי' עד תענה וציתך צמסר צנה וס' טוב קנה כנעל מקל לננה לך שלום רב ולקדושי ר' לאונטיין בן ר' יעקב * אפרים צרי יעקב כ"ע :

סי' שב' נמצא כהוב צמסות ר"ת אפי' הסכמי צעירי לערצ צמסות של יין כד מ"ס שאס יפול צו יין נסך משאו שיצטלוהו המים (ע"ז דף ע"ג) דקלק את מינו כמו שאינו ושאינו מינו רבא עליו ומצטלו ואפי' דאין מצטלין אסור לכתסילה (ב"מ דף ד' :) היינו אס נפל אסור צהיאר שלא ירצה עליו היתר אחר לצטלו אכל צכה"ג אין צבך כלום וכחז ר"ת ודוקא להפסד כי התורה ספק על ממונם של ישראל ומלחתי בפי' השוכר את (פ) הסועלים (דף ע"ג) מאן דמתני לה אמתני' לא בעי חסילה ופירש"י דאפי' נפל קיתון של מים לצבוק סביאל לי' דצטלין את הפיסוריא ונרי לריצי'א דהכי הלכתא ולא כמאן דמתני' (ז) ארישא הוא דאמר (ע"ז דף ז') הילך אחר העשמייר פ"ג בשל חורה אכל צדכנת הלך אחר היתקל וכו' הוא של סופרים וכבר צא מעשה לפני ריב"ח (ק) פעם אחת שאתה העכו"ם מן הכוס של ישראל ושכחו ולא הדיסוהו עד שנתנו צו יין ומצוהו צקרייה לנורך המקשה והמיר כל התבטיל כולו מטעם דרואין היין של

נסך דוקא כשהגליל שלם אבל נסגר יש צו משום יין נסך להניח חסם צמוספתא (טהרות ט' ז') המושב על המלצ צבכאל טבור פ"י מאחר שנקרס המלצ אין נו דין אוכל (ר) שומאה וצנפי' טמא מאחר שאין ככני סלר אז דינו כצמסילה:

שיה תשובת רבינו אפרים שבסיד לננו על שהורה בעשות מה ששאלת על הגויה שהוליתה הצדא צוה הדין עמך כי היין אסור בכל ישראל ומי שהתירו לא עיין צפי' רש"י (ע"ז ד' ס' ד"ה ואידך) שפסק לדיח הילכתא כרי פפא דהא מוקי רב יומר למילתי' דרב פפא כחנאי' וקס לי' רב פפא כחנאי' כרי יהודה ליהדילי' הוא והלכה (ט) כרבינא דפליג עני' ואמר צין מפיה צין עכ"ל מילדי' סיבור וקרוב אני לומר שאף בהנאה אסור שהרי הגויה הוליתה צכוונה שיעדי' צעוד סיין היה ולא דמי לעובדא (ת) דצי רב דשמעינא מיני' דשרי' רב לצנוני לעכו"ם משום לשלא צכוונה גע ציין ועל ידי הלוי' צבל ע"י טוונה כמו הכא ששיכסכה הצדא ציין דכרך שמוציאין הצדות שמענינם אוחס אפי' שעל ידי (ח) דרב אסר נגעה ציין ולא מגע מתא אסור צהנאה דלא שנה שיכסוך זה משיכסוך דלגינא ולא שנה שיכסוך דשני' משיכסוך ציד וגס ר"ס פסק לדיח הלכתא כרי יהודה צן צבא ור' יהודה צן צחירא דמתירין צהנאה (ס"ד ד' י"ס) הנך ליתא לררצ פפא ואפי' צהנאה אסור להך גמוים ללא סביאל להו כרי יהודי' צן צבא ור' יהודה צן צחירא (צ) להך שמתירין צהנאה יין של ישראל שיכסך עכו"ם שלא צפני ע"ז מיהו אכן סביאל לן כרי יהודה צן צחירא כמו שפסקו הי' וספר התקנות דאין אדם אוסר צהנאה דרב שאינו שנו ואפי' אי' מדרמיקולמגע עכו"ם שלא צכוונה הוי כמדריה צקנה וכהתוח לירעה דמתניתין דפי' ר' ישמעאל (ס"ג) וצמטייה מיהו אסור ונכך הוא וליחא לררצ פפא ועור מדע ליתא לררצ פפא דהא יש גאונים אוקרין אפי' גיטוק צליני' כ"ס גיטוק לצדו וכ"ס הי' דמעצרי' מצדוא ולעיל ומצדוא ולחסת דהוי חיבור וצמסר ספן נמלא כחוב סך נמלא צהלכות פסוקות דר' (ג) אלא ההוא צפיתא דא' צמסיל (ד) אחא עכו"ם כררי' צאלנשתי' אחא לקמי' דרב (ה) ואמר מצדוא ולעיל אסור צהנאה ומצדוא ולחסת מותר בהנאה ואפי' שיש חיתא לגירסת הגאון למה (ו) אסר רב פפא מצדוא ולעיל אסור צהנאה הלא להליל נחכוון ולא לנסך (ז) ולא דמי לעובדא (ח) דצי רב דשמעינא מיני' דצכוונה אסור אף צהנאה דהתם משום ללא (ט) ידע וחי כוונתי' להליל ואומר לנסך נחכוון אכל הכא כה איתכוון דאפי' אלא ללא להליל והוי (י) נמגע עכו"ם שלא צכוונה ומיהו לכ"ע אסור אפי' מצדוא ולחסת צמטייה (כ) וההוא צפיתא שפסקה לחורכה (ד' ס' :) אפי' ללא נחכוון למגע אלא להליל ולא נגע ולא עשה אלא קירצ את הפללין ולא יינדך אסור וכ"ס הכא ושמעתי ששאל רבי' שמסא ישראל ערי' יעקב (ג) על שדנדו בגויה הצדוא ולא ילא סיפת היין לסוך ואסרו רוב הרבנים וכ"ס הכא שילא היין :

סי' שיז' ושישאלת יין (ת) המתקף שצמירי' שאסורי צמסות והכחשת שאסור היין מפני עכו"ם שצנית דלמחר דהא דסיין ציואל ונכנס היינו

הגהות

- (כ) ל"ל לקבל (ס) ל"ל כרצון דפליגי עלי' ואמרי צין כו' (ת) ל"ל דצירס (ח) צבכ"י אסר דרב וט"ם (צ) כרי דפי"ם הוא (ג) ידע וכברי יש כאל ס"ס (ד) ל"ל צדוי' (ה) ל"ל רב פפא (ו) ל"ל אחר (ז) ופי' צבכ"ם שם (ח) ל"ל דצירס (ט) ל"ל ידעינן (י) ל"ל כמגע (כ) ל"ל מההיא (ל) הונחת שחזתו באריכות צפי' חמים דעיס ס' ל"ד (מ) ל"ל צמרתא (נ) ל"ל אפי' הוא דתן (ס) ט"ם הוא (ע) ל"ל מותר (פ) ל"ל הסועל (ג) ל"ל אדריצין (ק) קיטור מזו הניח צמדכ"י ע"ז פ"ה ס' סמני' :

מהר"ם בר ברוך

כו

השדרה ללא ניסרף צנקצ אלא צרצו (סולין דף מ"ה :) אם נחמדך או נחממם שאינו יכול לעמוד טריפה :
פ"י שבך (סולין דף מ"ז) ורתרי צועי דמתיכי להדדי היינו שאין צטר ציניסה לית להו דיקוחא לאכסורי וסרא ומחסייה כדתי היינו דנ"י קלת קרק בלמעיתו ולמעלה ומייתי סילוח ומצדן ל"י אי שפכי אהדדי חדא היא וכשירה ולי לאו טריפה ולא שמענו שיעור לגדול הצעות אלא אחת לי קטנה ואחת לי גדולה כיון דמשום דניקצת הריאה הוא כיון שניקצ צמסו כך שיעור הצועה צמסו כשאנינו מחבטל על ידי נפיה וצועה הניקצת משני עצדיה של ריאה קצלו שיהא טריפה ופעם הגון לא שמענו זה וקשה אם אין לה גדול אלא צבל המקומות הריאה שהצועה משני לדדי ליה א"כ לאה צבל צפילוי ריאה שיש לה הסיק (ו) כבר אמאי כשיהה הרי היא נדליח משני עצדי הריאה ונ"י דלא מיערפא אלא כי קיימת להדי קמפנות דא"כ ניקצת הריאה לחוכה וטריפה אפי' ל"י שמעון וכ"ש לרצנן (סולין דף מ"ב) :

אל היחד כאלו אינו והשאר מים שנקדירה דעים עליו ומצטנן אפי' שאין בהצטיל לצטל טעם היין מ"מ הגיעו הדברים לפני ר"מ ואמר דוקא צעיני' כגון קיתון של מים חמילה והגיה כ"י נהא דלאמר רבא פ' השוכר צעיז (דף ט"ג) שחי כוסות אחת של סולין ואחת של חרותה ומזגן ועירצן משמע דוקא שמזגן חמילה אבל עירצן ואחרי צמזגן דלמי מלא מין אח מינו וניעור (כ) והוא צעיני' מן המים לצטל את שנייהם והשיצ ריב"א משום הכי נקיס מזגו חמילה משום דלשון מזגו משמע שפסע מרנונו זה ודאי הי' אסור אם מחמילה עירצו ואח"כ מזגו ולכך לא יפ' יכול למיחני איפכא ור"א מהא דחקן פיק' (ל"ל פ"ה מ"ט) דמס' חרותות קאה של חרותה שפלה לפחות מק' ואח"כ כפל שם סולין יותר אם שוגג מותר אם עזיד אסור וה"ר צרוך אומר דכולהי (ט) מאן דמחני לכו אמתני' צין מאן דמחני לכו (ח) אצרייחא אדרי' כוליה צעי חמילה דהא מתני' ע"כ חמילה קאמר דמתני' דקתני יין נסך אסור ואוסר בכל סכו ואי לא נפלו המים חמילה הא קאמר לין צעילתו אלא ודאי חמלה קאמר והיינו דקאמר (ח) איכא צעייהו כלומר הא חרוייהו צעו חמלה ומשני הא ליכא צעייהו כלום אלא דמתני' לא צעי לפירושי חמילה דודאי מתקנתא חמלה קאמר ודצינן צעי לפירושי חמלה דרבינן סתם דרבינו ופי' (ז) רב ושמואל מיהו יש לתמוה לשיטת רש"י ריב"א שהחיר זה המקפה מאי שאל משאור ומצלין דלא בטלי כיון דלמעשה ענידא כיון שמשוימן את היין בקדירה לטעמי' איך יחצטל ואע"ג דצחקן המוריים או אלונטיית לאו לטעמא שציד דמוכס בחולין פ"ק (דף ו') מ"מ צמקפה הוא לטעמא עניד ושאל י"ל כיון דלא הי' (בכאן כחוצ צ"כ) אשר לפני חלק על כמה שירות וכתב שם כי לא ראה סוף החטובה כי נאצרה צהשתק אשר למינו) :

פ"י שבה (ז) בענייני איסורי נאמנות יש י"ד חילוקים :
א' בכלל דבר שהוא ספק לא אימתוסין לא איסור ולא היחד עד א' נאמן שהוא מותר כדמוכס בהאשה רבה (דף פ"ח) כחתיכה ספק חלב ספק שומן נאמן וכ"ש אי אמר דחלב הוא דנאמן כיון דלא אימתוסין לא איסור ולא היחד :
ב' היבא דאימתוסין סיחירא וצד אחד אומר איסור הוא אינו נאמן כדמוכס פ' הניקין (דף כ"ד) :
 טהרות שפשיטי עמך וכו' אינו נאמן משום דאימתוסין סיחירא :

פ"י שכא משום שלש סעודות אין להחיר לאכול יכול להשלים קודם המנחה באיפסרתי ומגדי ועוד דסעודה שליטת שמוך למנחה נחקה כתיבא פ' כל חבני הקודש (דף ק"ט) ערצית מדיסן לאכול צהן (ג) להרים להרים לאכול צהם צמנשה מן המנחה ולמעלה אינו מדיח ומסקינן דסעודה קטנה מותר לאכול צמנשה גדולה ואיכא שבות אכילה צין קטנה גדולה למנחה קטנה ואע"ג דאמר מר (פסחים דף ק' ק') פורס (ד) משה ומצדיל ההוא לאקראי בעלמא הואי :

ג' היבא דאימתוסין איסורא ואמר עד אחד מותר הוא אינו נאמן כדמשמע צהאשה רבה (דף פ"ח) דקאמר החם הקדש ועבל וקונמות (ח) ושמיטה סבעלים נא"ינים משום דצידו הוא משמע הא לאו צידו לא :
ד' כלל אחד נאמן על שלו אפי' אימתוסין איסורא כדאמר (ס"ט) גצי טבל וקדש הואיל וצידו לתקנו ולפדונו :

פ"י שכב אשר שאלת על ראש העגל שנימות המום וניקצת כתיב רב"י אצי העזרי מעריף כל היכי שאין השלם מקיף מכל לך (ה) אז לא סדרא צריא אבל אם נימות קתם והמום שלם מקצבו מכל לך ומקיפו כשי"ה וכן כתב צ"ג :

ה' עמי הארץ ומשודים אינם נאמנים על שלהם כדתינן צמס' דמאי (פ"ד מ"ז) ומייתי לה צמס' כחוצות (דף כ"ד) כדמרינן שכיכסו לעיר ואמר אחד שלי אינו מחוקן ושל סבירי מחוקן אינם נאמנים דמישינן לגובלין אלמא דאפילו הוא גופי' אינו נאמן אטבל רירי' אפי' שחבירו מסייעו ועוד אמר גבי מדומע (דמאי פ"ד מ"א) אף אוכלו על פיו משמע מדומע דווקא שאין מדומע לא :

פ"י שכב ועל התולעת הנמלחה ציניחא המום צפי הקדירה ומשך ללך סוף וכו' גס זה כחז דלמי' למלאת הסולעת צמות מן הסולין ולבנים ובקדירה והמום קיים וקרום התפתח אין צו כושם ולא קורב דם כשיהה וכן כתב צעערים וכ"ש אם נמלאת מן הסולין ולחוף דנידון כחוט

ו' האומר לחבירו טבל שלך מחוקן וא"ל היאך וא"ל לפי שמתתי לפלוני לתקנו והוא אמר לא תקנתו אינו נאמן אפי' שכל מקום שהאמינה עד א' הכי כאן שנים (יצמות דף פ"ח) כאן אינו נאמן כיון שצבירו מודה שהוא צענכו לא תיקנו אלא אמר לאמר לתקנו :
 אשת

ה ג ה

(כ) ל"ל ובעי דהוי מן כו' (ט) ל"ל צין • (ח) חתנה זו נ"י דמיס הוא ותיבת ארצ' הוא ארצין • (ה) ל"ל מאי איכא • (ג) ל"ל רב שמואל • (ג) ל"ל שמית כו' ער להרים לאכול כו' • (ד) ליתא צהכ"י ופי' הוא • (כ) ל"ל דאו • (ו) ל"ל צטר • (ז) מרדכי יצמות פ"י כ"י ע"ג ע"ד שו"ת הרשב"א ס"א ס"י חמל"ז וחלוו הביאור הר"ש צניטין פ"ה ס"י מ' • ובקלות ס"י ר"ד צקינור ומסקרן גדול • (ס) ליתא צניטוסינו :

מהר"ם בר ברוך

ז' אשת איש כחמה לומר אשת איש הייתי וגרושה אני כיון דלא איחמזיק איסורא שהפך שהפך הוא הפך שהחיר (כתובות דף כ"ג א) :

ה' אשת איש שאמרה מה צעני צעד אחד נחמתי דמתוך סומר שהסמרתו כו' (יבמות ד' פ"ט א) :

ט' חבר שמת כל פירותיו נזקת מחוקקים וצירושלמי מפירש והוא שמת צירוש הדעת דא' חזקה על סבר שאינו מוליא וכו' (פסחים דף ע' א) :

י' אין נאמן אדם לומר כהן אני להאמינו נחרומה (כתובות דף כ"ב א) (ט) היכי דאיכא למיחש נבולתין וכ"ש שהוא עלמא אינו נאמן אש"כ דער אחד נאמן באיכורין ואש"כ דעגדי לאגלויי ועוד אמר דב' עד כמה (בכורות דף ל"א א) שולטין על פירוטיהם מפ' צנמ' משום דהוי' טומאה והיינו טעמא משום דמסירו משראל תשום דהוי' שבת יוספין ורשום מתחור כהונה לי ולרעו אמרו ולדורותיו :

יא כל דבר שהוא צידו של אדם אפילו איחמזיק איסורא נאמן ער אחד להחירו לא שנה מחשבו ול"ש אין מחשבו לו אמר איני יודע א' בותק כיון שהוא עוד צידו כדתיבא ע"י הניחין (דף נ"ד ב) היה עושא צטרות ואל"ל טכרות שעשיתי עמך נטעמא נאמן ואמר אב"י (ב) והואיל ונרשמו הן עדיין הרי הן שלו ונחמנו עליהם ולא הוי טעמא הואיל ואי צני הוי מטמא לכו דל"כ הוי מטמא לכו ועוד דהביא דס"ט יוכיח דמשמע דא' ס"ח ציד (ב) כותבו נאמן לומר אזכרות שני לא הכתמים לשמן אש"פ שכתבו כבר ועוד דהמר פי האשה רבא (דף פ"ט א) אי קסבר תורס משלו על של מצירו אין לריך דעת מצירו משום צידו לתקנו אטו צטרופטני עסקין שחורס משלו על של מצירו אלא כפי' הוא לפי שהוא כצבלין :

יב דבר שאין עשה צידו ואיחמזיק (ח) איסורא ואמר נטעמא אינו נאמן ואפילו שותק כדתיבא התם (גיטין ס"ט א) טכרות שעשיתי עמך נפגלו אינו נאמן צטום ענין ואפילו שותק שאם שתק לו או ואח"כ א"ל אינו מחמזיק שפיר דמי ומלמדן אותו לומר כך :

יג אפי' צדק שאין צידו עשה אי א"ל כי אשכחי הוי כאלו עדיין צטרותו הואיל וכי אמר ל"י כי אשכחי והיינו דלומר הכא (גיטין ס"ט א) כגון דאשכחי ולא א"ל ולא מידי והשתא (ב) דרב מודה לאב"י דכל מצידו נאמן דנתיבא מפלגא הכי צין היכי דל"ל עשיתי עמך וצין היכי דלומר ציום פלוני אלא שבא רבא והוסיף איסורא דאפילו אין צידו והסו"ק כיון דלמר נטעמא כשהוי צידו ומאז הודעתך אלו מלאחך נאמן לומר עשה נטעמא למפרע :

יד עד אחד (ב) אכלה חלב והלך שותק נאמן (קידושין דף ס"ה ב) וכן נטעמא טכרותך צפיך והלך שותק דהייא שתיקה כבודא דמיא שאם לא אכל למה לא אמר לו צפי' לא חלתי (ע) ומעשיו נטעמא טכרותך צפיך אם יודע צוראי שלא נטעמא היה לו להכחישו הילכך דלא יעונו הימני ואפי' אש"כ אמר לו איני יודע או איני מחמזיק לכו כל כמיני שהרי כבר האמינו ועענין הזה נסלקו אב"י ורבא (ס"ט דף ס"ו א)

א' במקום שזה עד להחירה וניסת על פיו .

ב' במקום שלא החירוה על פיו עדיין .

ג' התיירה על פי עד ובאו שנים לאסור הכי זה אסורה דמורה עולה דלגבי חרי חשוב כסד ובעל ללא חמירין חרי וחריי ניבחו דהכי חנא פי' חרש (ז"ל האש' שלום ד' קי"ז) ע"א אומר מת וב' אומרים לא מה אש"פ שניסת חנא ופריך צנמ' פשיטא דסד צמקוס חרי לא מהני דסד לא הוי חכרי אלא מדרבנן .

ד' במקום שזה עד אחד חמילה והחירוה על פיו ואש"כ צאו שנים פסולין לפרות כגון נשים ואסורה צזה הענין יש להשיב צ' לשונות פי' (ג) חרש לפי לשון ראשון שכתבנו

הגהות

- (ט) ז"ל דאפילו עד אחד אינו נאמן היכא כו' .
- (י) ז"ל לכו צינני . (כ) ז"ל הואיל . (ל) צהכ"י כותי וטי"ס .
- (מ) ז"ל החירוה . (נ) ז"ל דרבא .
- (ז) נהכ"י אש"י וטי"ס . (ק) ז"ל להאמינו וכ"ה צמרדכי .
- (ר) ז"ל דלאו . (ש) ז"ל למדה דמילתא . (ח) ע"י צנמ' אש"י ס"ס צמרדכי ס"ס . (ה) ז"ל כדאמר . (צ) נהכ"י עד וטי"ס . (ג) ז"ל האשה :

מהר"ם בר ברוך

בז

המעוה להם ונחמי קיבלה המעוה ונשאה ונתנה זה למי שהיתה צעלה משא ומתן ולא נזק ונחמי המזיקה בהם ואני מה אני יכול (ז) גם נזק לא שאלם לי מעולם למיסקם לו צידו וגם לא לויחה עניי שלא לתת אותם ציד נחמי וגם אמר נזק שה"י ריגלה ללמוד ולא לעסוק במשאל ומתן ועוד שוען שמעון צלויי צמו הנה נחמי אומרת שנהנה עם נזק כדון וכסורה אך שאין לה להביד ועל כך היא שואלת מנזק נט וכחוצה ואומרת שלא השב עם נזק כי מאיס עלה ולא משאר עוד אללו והיא צעלונה אמרה שקודם שהיתה רוצה להיות עמו שחמזיר על הפתחים מעיר לעיר שאינה פגיעה זו ומאיים עלי בעשה עמי ואללי דברים שלא בהונן ועוד דברים שאין לי לקסר ואי יתבי לי כל מללי דעלמא לא אשאר תסחיו עוד :

תשובת מורי : תסם דרסיס ונזון לפסיס איחמתי לנ גנדה לנדה רכין וקסיס איחמתי קמיע בשלישים מוסר לאזיסיס ממקום שאתה מציח אהה קולר וכו' ונחמי דים הפלעים שנעמקיס חוקיס ומשפטיס לדיקיס אמרות ה' אמרות שנעמתיס מוזקקיס מנופת לופיס ומדבש אמוקיס מנפטם כל קלוי ארץ ויס דקוקיס יענה שלימיס ושלוס אנשי מופת שעתך צ"ד הלדק מנוקיס אלוסי ומידועי ה"ר יתק (פ) ונקולר השינך כי נראה בעיני דשמעון אזי הכלה האומר שנתן הכרויניא לנחו של שמעון צבור שהיתה עם צעלה בן ראוין צאהבה יחד אם מודה הוא שנתנם לה ואפי' הפתן עודה שגאו לידה אין דצדויו כלום שראוין עמן שכבר היו צעלה יחד כשנתן לו צלי ידיעתו אשר לא נזוהו ולא עלתה על לבו לתת לה ושמעון כדך ליטבע שנתנם לה צענה שהיו צאהבה יחד דכיון דהשתחא צקטטה הם לרדך להציח ראוי שהיו אז צאהבה כי הסיח דפי (ע) מי שמת (צ"ב קנ"ג) הוא אומר שכיב מרע היה (פ) (והוא אומר) צריח היה עליהם להציח רחיה וכו' סוף דבר הצא לשנות מחזקתו דהשתחא ונא להוליא ממון עליו להציח רחיה והכא דלח צעי לאסוקי אלח לפטר ישבע שהיו צאהבה יחד ויפטר ולא מסייע משום שומר שנקר לשומר וכו' (כי"ג ד' ל"ו) :

סי' שבת (ק) ועל ענין המורדות כבר כתבתי לך דעתי בהיותי צקטענל דריינין זה דינא דמחיצתא כמו שכתב רב אלפס ודון הגאונים סוף דבר נדוניא דהעלמא ל"י דחפשה לא תסקינן מינה לריה אצל מה שהוא הכניס מפקינן מינה ויהינן ל"י דמחיצה טעם מעבדנו אי משום מוספות שכתב לה בזכותה הא לא יהיב לה כמו שכתבו כל הגאונים דלדעתא דתמרוז צ"י לא אוסיף לה ואפי' לגאון דאמר דיהיב לה עיקר חכמה מנה מאתים הלא לא מהינן לכופו לגרש מנה מאתים נמי לא קיסיב לה דלא ניתנה חכמה לגבות מחיים דלא גבי ופעמים דנות צא מעשה כזה לפנינו ודנוו כך דיהינן לדידה מאי דעיליה (ר) ליה אי איתא צעיי"ו או צעיקא ולדידי' יהינן ל"י מאי דעיליה לה (ט) עד שחפייים להיות עמו או עד שיחפייים הוא ליחן לה גט' ושלוס מאיר צרי ברוך שיס' :

מורי

שנחלמוד הראשון צטל והיינו דחנא החס עד אחר אומר מה ושיים אומרים לא מה אע"פ שניסת חלה והני חרי (ו) מפרש החס צפסולי עדות וכלומר ר' נחמיה צכל מקום שהאמינה תורה עד הרי כאלן עדות ובי היכי דמד משבו פסולי עדות ה"ג חרי והלך אחר רוב דיעות ואין עליך לנדוק אם כשרים אם פסולים ונשו שתי נשים צליס אחר וכו' והראשון צטל ואם ניסת חלה ולשון שני שנחלמוד אחר לקולא דלי אחר עד אחר והחירות על פיו אפי' ק' נשים הצאים אחרי כן פסולין לגבי' ולא חלה מהפירה הראשון וצכה"ג לא מייירי מתני' דחלה חלה כגון דאחאי אשה וכו' כדמפרש החס ונהה שפרשתי דלא סמכינן אעד אחר שהחירות לכחמיה משום לוח שפתים כרצ(ה) אשי כדמתני' מרש (ל"ל כ"ד כ"ד) או כחוצה"כ"ג(י) אימור דדוקא צעדו' אשה דהימניה משום שגיבא צכל לא נאמן מדאורי' (י) חלה צכל התורי' שהאמינה תורה צעד אחר צשאר איקורין (י) אלא דהא מד חרי ולכחמיה נמי מדע דהא צסוטה פ' מי שקינא (ד' ל"א :) גבי הא דתנן עד אחר אומר : טמאת ושנים אומרים לא טמאת לא היתה שומה דכיון שהאמינה תורה עד אחר מרכתוב ועד אין זה לא מהני עד הצא ללאריו להכחיסו ולא דמי לעד אחר אומר מה דערות אשה דרצנן האמיניהו ולא התורה :

סי' שבו (ס) ומה שטעון ראובן שהלווה שמעון מעוה למחלת שחר על המצנכות מיד ליד ונתן לו חלקו שהרויח עשרה ליטרין והמשכנות נפסדו שנשדפו צצית הלווה ולקח השופט השאר ועתה מיצע ה"י ליטרין צצביל שגאום והמשכנות לפי שנאצרו צפשיעומו שלא החזירם לו כשפדאס והסיצ לו אלו המעוה שהלוו לך של יתומים היו ומיד אחר נלוו לך רק צשציל שהייתי אפסורופוס שלהס קבלתי (ט) גם צערוניות לא פשעתי שלא (י) פשעתיך מליקום כשהייתי רולה ועל ידי כן נאצרו עם שלי' דינא הכי דפטור שמעון אף מן השבועה דאי פלגא צאגר ופלגא צהפקד מותר ועוד דמעוה של יתומים מותר להלוותם קרוב לשכר ורסוק להפסד דכיון שכבר נתן לו הריחו לאו כל כמיני' (ז) טעיתי שלא כדון נחתי לך כמו שכתבו ר"ס ור"ם סס"ק דגיסין (ד' י"ד :) ואפי' מדירי' לדידי' אינו נאמן לומר הלויתני צריבית מיד ליד כמו שפסק ר"ת (ב) דנאמן אדם לומר פרוסבול ה"י לי ואבד(ס) ד' ל"ז :) ופר"ם דנאמן צלי שבועה וכך נאמן המלוה לומר צלא שבועה לא הלויתך מיד ליד דלא צציק התירא ואכיל איסורא ועל המשכנות שחלקו מנה כפשך שמעון פטור דהמלוה על המשכון ומישכנו צשעת הלוואתו פטור מאוסין' ושלוס מאיר צרי ברוך שיס' :

סי' שבו על אודות ראובן שהיווג צנו לבה שמעון ונדוניא שנתן לנבו הניח ציד שמעון ואמר זמן כפלה קטעה צין צנו של ראובן לנחו של שמעון זוגתו וצא צן ראובן לנבו ומלומה אין צידו והלך צן ראובן ומינה אח אבי אפסורופוס ושאל (ת) שמעון הכדוניא שניס צידו ואם תאמר שנתת הכדוניא לבחך מי לוח לך זה והלא לא היו צידך אלא כמו פקדון' ושמעון משיב צנך ונחמי היו צאהבה יחד ונחמי

הגהות

(ד) החס דמפרש החס כ"ה צכה"י וט"ס - (ה) ל"ל אפי' - (ו) ל"ל אצל - (ז) ל"ל צמד סני וסוי מד כ"ו - (ח) קלרות ס"י רכ"ד - (ט) ל"ל המשכנות - (י) ל"ל מנעתך - (כ) ל"ל לומר - (ל) ל"ל צהא - (מ) ל"ל משמעון - (נ) ל"ל לעשות - (ס) קלרות ס"י ל"ג - (ע) לימא צכה"י וט"ס - (פ) ל"ל והס אומרים - (צ) ועי' בקלרות סס שהארין - (ק) קלרות ס"י ל"ד מדכ"י כחוצה סוף סי' - (ר) צכה"י לה וט"ס - (ש) ל"ל ומעגנינן לה :

מהר"ם בר ברוך

סי' שכט (ח) מורי ה"ר מאיר גשאל אם יכול לחדן לכהנת בכור לפדותו והסיד ללא

והביא ראיה ופי' הזרע (ז"ל הזרע ד' קל"ח) עולה יהיב מתחמח לכהנת אלמא קסבר עולה כהן ואפי' כהנת ח' ימי רבא לעולא מנחת כהנת נאכלת מנחת כהן אינה נאכלת ואי אמרת כהן ואפי' כהנת וזה כתיב כל מנחת כהן כליל תהיה לא חאכל אי"ל מטוּכך פירש"י מתקרא ש"ך אציא לך ראוי אהרן וגי'ו כתיב אלמא דפשיטא ל"י דכל היכי דכתיב אהרן וגי'ו אמרינן כהן ולא כהנת ודפרשת מדבר סיני כתיב ויתן משה את כסף הפדויים לאהרן וגי'ו וגו' ודלא (ח) כפירש"י שפי' פ"ק דקדושין (ד"ט) גי' כי הא דרז כהנא שקיל קודרא לפדיון הדין דרז כהנא לא הי' כהן אלא אשמו שהיתה כהנת (ג) (אומר צ"י הזרע) (ס' ד' קל"ג) רז כהנא אכיל צעדי' אשמו ופרש"י רז כהנא ישראל הוה ואשמו כהנת ורז כהנא אפריגי עונא הוה דהו כהנים :

סי' של ישי כהנים שאינם מהרין לילך על קברי פעכו"ם מקום שקוצרים שם מתיים

ולבית שהמת בחובו ולכן כחצוי זה מפי מורי שמי' שפעם אחת מת עכו"ם צמחץ צע"ש ואשר לכהנים לרחוץ כי ר"ח פסק שאין הלכה כ"י שמעון בן יוסי דאמר (יבמות ד' ס"א) קברי עכו"ם אין מתמליין בחובו כי שב"ג פליג עלי' במשנה דלהלות (פי"ח מ"ו) ואומר דמזירת העכו"ם טמאים מקום שאין פולגה ונדלוס מליין הם ופי' דלפסחים ימייה (ד) וכל מקום ששנה י' שמעון בן גמליאל צמחציו הלכה (ה) כמותו מוז מערב ולידיו וכו' וכן פי' החו"ם לשם (ו)

סי' שלא (ז) ראובן טוען על שמעון קניתי ממך כסף והכסתי משכון עליהם

(ה) כך וכך אמרתי אם לא אהן מעותיך חוץ ג' ימים שיש לך לגבות (ט) על כל (י) ערצוני בכל עניני שמוכל צין למשכנו צריכת והן צין החלפנים ומה שנתה ערצוני שמשכנת אחרו להחלט בחוך שבועיים זה לא עלה על לצי מעולם ומה שאמרת לך לגבות מעותיך בכל ענין שמוכל לפי נוסח העולם הי' דעתי ללוותם צריכת או הי' לך לחתוך מן הכסף כנגד מעותיך ולהחזיר לי הנותר כי המשכון של זה לא הי' לךין שומא' ושמעון השיב ידעתי כי דמיון אמה ולא רייתי כלל לקבל ערצונך אלא צענין זה סתמתי לי רשות לגבות מעותי בכל ענין שהייתי יכול וכן עשיתי ומורתי על כל לרדין ולא יכולתי לתשכנו צעיתי וכאשר משכנתי ציד יהודי הודעתיך וימיחלתי ורלוצין אופר להדי"מ שהודעתי עד שרכנתי לרכי ואף כי הודעתי לא שמתה אל לצי : לענין שאילמא דשאינא קדמיכון י"ל דכל מה שהספן שזה יוסר מן החוב יסיר לו שמעון לרלוצין דאפי' הוא כדצרי שמעון שא"ל אם לא אהן לך מעותיך עד יום פלוני חננה מעותיך מערצוני בכל ענין שמוכל מ"מ אהן מתחמח היא ולא קניא דכל דאי לא קני ואפי' הללוהו על שרבו וא"ל אם אין אמה נוחן לי עד ג' שנים הרי הוא שלי הרי הוא שלו (גי' ד' ו)

סי' (י) ומוקי להצגמי' דלאמר ל"י מעכשיו אכל צלל מעכשיו לא אפי' דעדי' פיהולא דהתם משאר אהאכתי' דלא קנו אפי' צמעכשיו אלא אי"כ קנו מיני' צמיד טבוב כמו שפיר"ח ורמי מ"ק צלל מעכשיו לא קני וכ"י צידן ז' דלא קני. וגדולה מזו אמרו פי' חיבה נשך (ס' ד' ס"ו) דהיכא דאי"ל אי לא פרענא לך ליום פלוני גבי מהאי סמרא אהמכתא היא ולא קניא אפי' דלא גזים כולי' האי מ"מ פשיב ל"י גזים כיון דמפסיד קלת שמרסה לפכור קודם שבגיע זמן מכירת היין וכ"י צידון זה רגזים טפי ועוד דלא אמר מעיקרא להפליטן ואפי' דלצמר הכי אודעי' שעשתו הי' לשכונן ערצונו להסליט שלא מלא ללוות עליו ויחננה לו אפי' לא (כ) קנו דהאי דלאמר לא קני משום הכי דכי לימטי זימני' לא לימטי ולערה וכ"י אשכתי' צמר זימני' וא"ל קני דמתמה כיסופא הוא דקא"ל ועוד צידון זה (ל) דאפי' אי אקני ל"י (מ) צקנין גמור (נ) וחשוב אם לא אפרנו ציום פלוני שימשכנו לאחרים להיחלט ולא ל"ל קני את גופך הוה (ס) ליקני השחא ע"מ להקנות לאחרים (ט) לא לא קני דהאי לא כדר דמקני לאחרני לא חכיו לא קני צקניין דמקני השחא דהאי שלא ללוך עמנו אי"ל (פ) לאחר זמן (ז) דנכהיא שחמא הדר סודרא למרי' ועוד מה שסזר ומשכנו לאחרים צלי קנין צמיד ליחלט אחר שבועיים אהמכתא (ק) דלא קניא ומה שכתבתי דקני ע"מ להקנות לא קני אין להקשות על מה שצעש"י בכל יום דכי כתיב הרשאי' פעמים המורסה (י) ומחול קלת ומחשך עמו דהאי אפי' דשוי' שליט ויכל הוא למחול דהוי כאלו אי"ל מעיקרא אם חרש למחול לו אי מוסל לך מעכשיו וקיימא לן (ט) דמסילה אין לריכב קנין ואפי' צלל מעכשיו אם אמר אם מחול לו איני מוסל לו כמו כן כמאן דאי"ל מעכשיו דמי כיון דכבר הממון ציד החצנע אכל כהא' שצשעת הקנין שהקנה לשמעון להקנות לאחרים לא קני הי' הממון ציד אחרים הוה ל"י קני על מנת להקנות ולא אפי' כדפי' טעמא צלל קנין דלא קני ואפי' אם לא משכנו ליחלט חלה משכנו צריכי' לא יפרע רלוצין הריציו ואפי' אי"ל מעיקרי' אם לא הפרע לך חמשכן ערצוני צריכת אהמכתא הוא ספי' מגבי האי סמרא (צ"ג ס"ו) ולא יפרע לו רלוצין אלא כהקין ואי יסיד ל"י הריצית הריציוהו איסורא קעצדו' ושלוס מאיר צרי' צידן סיסי' :

סי' שלב (ח) מרוב כתיבות ושאר סיבות צלתי צקנין אלוני ומורדי ה"ר סייס

על הסדואה שנעלמו צה פסיים שנתצקו שנטמנו קודם הפסח ושאלת אם יש יוסר מפי' של היחר לצטלם אם מותר לזכותן בפסח (א) ולא מיציעיא למירש"י דשרי (פסחים ד' מ"ג) (ב) להסחות הדין דפי' אלו עוברין אסורים צאכילה (ג) דאי ערמית הני פסיין להנך דקחשבו צפי' אלו (ד) דמותר להסחות אי"כ הוה ל"י דצר שיש לו מחירין ואפי' חלף לא צעיל' (ז' צ"ג) ד' וכהן שניויה הא כתבו יהוס' (ה) צריש פסחים אפי' שאין לו מחירין אלא פי' מערצות מיקרי' שפיר דצר שיש לו מחירין ובלבד

ה ד ה ו ת

- (ח) שו"ת הכשז"א ס"א ס"י חמלין • (א) לא מלאח צרש"י ועי"ש בחו"ס ד"ה רצ • (ב) ז"ל דלומר צפי' הזרע • (ג) קלרות ס"י קס"ה • שו"ת הכשז"א ס"א ס"י • (ד) ז"ל לה • (ה) ליחא צבכ"י וס"ס • (ו) ציצמות דף ס"א • (ז) קלרות ס"י קי"ע • (ח) ס"ס הוא • (ט) ז"ל מערצוני ותיבת על כל ומסק' • (י) ז"ל לסלמו' וכ"י סס : (כ) ז"ל קני דהאי דלאר לו קני משום דכי לימטי פוי' • (ל) ז"ל נראה • (מ) צבכ"י כחוצ • איחא לגמר ולא צקנין : וליה ל"י סיחרא • (נ) ז"ל וצ"ד טבוב • (ס) ז"ל הוה ל"י קני • (ע) ז"ל לארז זמן וקיי"ל דלא קני דהא לא הדר ואקני לאחרני כו' • (פ) ז"ל אלא לאחרני • (צ) ז"ל וצהיבא • עיי' נרדים ע"מ ב' • (ק) ז"ל היא • (ר) ז"ל מוסל • (ש) עיי' חו"ס פ' סדרין ד' ו' אי"י (ח) שו"ת הכשז"א ס"א ס"י חמליא (א) ז"ל לא • (ב) ז"ל דאפי' (ג) ז"ל דאי"ל אפי' לפי' ר"ח דמותר להסחות הדין דלאו עוברין אסורים צאכילה ועי' צריש"י ריש פ' אלו עוברין • (ד) ז"ל עוצרין • (ה) לא נמלא צמח שלפנינו :

בח

מהר"ם בר ברוך

וצללד שלא חסוי מתקלקל צבחייתו עד לאחר הפסח דומיא דקדירות אך לאורך שינוי שחירו דכל שעל ידי מערבות לא יקרי דבר שיש לו מעירין הי' נראה קנת להחיר אמנם אף להיהו שינויא יש לאסור דכיון דאין מעטלין אסור לכתמינה (צ"ב ר' ד') ואיכ' דצמוד קי"ל דאסור צ"ב (ו) תרומות וצגיטין פיהיזקין (ד"ר) מיימי לה נפלו ונמשלעו כל כה"ג דכחוי' סחון יסר כחזיר דמי אע"ג דלא נחזרון לבעלם אלא נחזרון לפומם ולאויכלם צפסם. ואז"כ הא (ז) איכ' דעבנה צפישתא (פסחים ר' מ') אמאי לא אשכח תקנתא אלא למיזבניהו כישראל קבל קבל ודכליניהו קודם הפסח ליערביניהו יסר ולזבניהו לגוים משום ספק ספיקא דילמא לא מזבני כלל לישראל ואמיל מזבני דלמא נחר פיסתא מזבני והת"ל צבו פיסתא מה צכך והלא ציעבו ככר צם אלא כה"ג דמערצ צדיים אע"ג דלא נחזרון דליכניהו צפיסתא לא נהניא להו ספק ספיקא וכי"בי דרצ' שיש לו מעירין אפי' צאלף לא צביל הי"ג ספיקא וספק ספיקא דראמר פ"ק דצ"ב (דף ג') ונדולה מזלח תבז רצ"ו חצי העזרי שטר שנתו ציין קודם הפסח ויש צו יומר תפי' לצלן אסור להסתות צפסם דאין היין סצו ציעול קודם זמן האיסור כדת"י פי' נערה המאורסה (דף ע"ו) דאין מעטלין כלי לכשישתא לטהר ושלוס מאיר צר צרוך שיסי' :

סי' שלח (ק) ראובן פוען על שמעון צקסתי

פוען על שמעון צקסתי את שמעון לקנות לי צבדים וקנה אותם ונחתי לו כל המעות כאשר קנה אותם והוא לא נתן כל המעות לעכו"ם אלא מקלח מרע לו ומקלח שבת העכו"ם וכבר יומר משנתיים שלא שלם ממך ועל כן תן לי השכמה ואם ישאלם העכו"ם עלי לפרוע כך והשיב שמעון אמת הוא הכל כדכריך עב"ל כ"ל שיש לו לשמעון להחזיר כל המעות שנשאריו ידו לראובן דוקא דהיכא דראובן היה שולם שמעון לקבל לו זון העכו"ם ועשה העכו"ם צבצבונם להוסיף לו צחא איכא פלוגתא דרבותא והמשנה שהשיב ר"ת לה"ר יעקב (ר' צבי ישראל ז"ל תמלח צמוספי' כתובות צ"ב אלמנה (דף ל"ט) ד"ה חמר) ותפילה ר"ה לומר שפולקים ושוב חזר צו ואמר הכל לבעל המעות ואפי' למה שפסק ר"י שם הכל לשלית שאם גנזו וזל והטעה את העכו"ם מה סיצו של בעל המעות צה ואפילו מולקים אין שייך לומר משום דע"י מעותיו נשכח דלא דמי לשאר טעות שנותן הכל צבציל מעות שהמעות שוות כל מה שנותן לו אבל הכא טעות צעלמח הו"ו ודבר צפ"ע הי"ג כשהעכו"ם טועה ונותן לישראל יומר מדלי אז זכס השלית דלחמו התוספות שהעכו"ם מוסיף הוא שלא כדין אבל צנרון זה מאיזה טעם יקנה השלית הלא כשראובן נותן לו כל המעות וא"ל תנס לעכו"ם לא זכס צהם כל זמן שהמעות ציד שמעון דלא אצריין חן כזכי רמי אלא לישראל אבל גצי עכו"ם אפילו אם היה אומר שמעון זכס צאלו המעות לעכו"ם לא זכס צהם העכו"ם עד דאחו ליד"י דהא חמי' פי' חזירו נשך (דף ע"א) ופי"ק דבזא מליעא (ע"ש דף י"צ) (כ) קיימה מתורת שליחות איתרבא ועכו"ם לא אחי לכלל שליחות לית ל"י זכיייה וכ"ש הכא דלא אחר

וצללד שלא חסוי מתקלקל צבחייתו עד לאחר הפסח דומיא דקדירות אך לאורך שינוי שחירו דכל שעל ידי מערבות לא יקרי דבר שיש לו מעירין הי' נראה קנת להחיר אמנם אף להיהו שינויא יש לאסור דכיון דאין מעטלין אסור לכתמינה (צ"ב ר' ד') ואיכ' דצמוד קי"ל דאסור צ"ב (ו) תרומות וצגיטין פיהיזקין (ד"ר) מיימי לה נפלו ונמשלעו כל כה"ג דכחוי' סחון יסר כחזיר דמי אע"ג דלא נחזרון לבעלם אלא נחזרון לפומם ולאויכלם צפסם. ואז"כ הא (ז) איכ' דעבנה צפישתא (פסחים ר' מ') אמאי לא אשכח תקנתא אלא למיזבניהו כישראל קבל קבל ודכליניהו קודם הפסח ליערביניהו יסר ולזבניהו לגוים משום ספק ספיקא דילמא לא מזבני כלל לישראל ואמיל מזבני דלמא נחר פיסתא מזבני והת"ל צבו פיסתא מה צכך והלא ציעבו ככר צם אלא כה"ג דמערצ צדיים אע"ג דלא נחזרון דליכניהו צפיסתא לא נהניא להו ספק ספיקא וכי"בי דרצ' שיש לו מעירין אפי' צאלף לא צביל הי"ג ספק ספיקא וספק ספיקא דראמר פ"ק דצ"ב (דף ג') ונדולה מזלח תבז רצ"ו חצי העזרי שטר שנתו ציין קודם הפסח ויש צו יומר תפי' לצלן אסור להסתות צפסם דאין היין סצו ציעול קודם זמן האיסור כדת"י פי' נערה המאורסה (דף ע"ו) דאין מעטלין כלי לכשישתא לטהר ושלוס מאיר צר צרוך שיסי' :

סי' שלח (ח) ראובן מצע את שמעון לרין ואמר מעות

הלויתני על משכוכי ואני רולה לפדותו ושמעון משיב נפלים עד יום אחר לפדותו או ליתלם ונקסתי זמן אחר ואמרתי קני לך מעכשיו אם לא חמדנו לזמן הקנצו צביינו והלה אומר לא ילא דבר זה מפי לומר מעכשיו ודן מוכ"ר מאיר ש"י דאע"ג דצעלמח הוי אשמתחא ולא קניא החם קני כיון שהוא תפיס מעכשיו וגם עשה עמו טובה שהלוהו וישבע שמעון שא"ל ראובן קני מעכשיו ויקנה המשכון (ט) והיה שלו ור"ה מהאי (י) צפי' חזירו נשך (דף ע"ו) גצי תמני' הלוהו על שדהו וכו' רצ נמנן (כ) אפילו לאחר מתן מעות ונני קנה הכל ומסיק נמי דקאמר קני מעכשיו וכן פסק ר"י החם :

סי' שלח (ז) הארכתם עלי דצריכס ציותר

כל הדברים האלה וצקורה אשיב את הנראה בעיני אם ראובן הי' לייח דינא חז"פ (צ) הלשין אותו שמעון לשר ומחוך כך הולך ליתן על כורסו ליטרא לשופט כמו שכתבתם ששמעון מורה שהלשין (ס) אחי שלו עד שיעשה לו דין לא היה לו לעשות זה אלא ע"פ צ"ד והקבל אבל מעלמו לא דהא דחמי' עמיד איכס דינא לנש"י א"מ צחסן שלו אם ראובן היה עומק צחסן שהוא של שמעון ושמעון הי' יכול לקס אותו חפץ המצורר יכול הוא לעשות דין לעלמו כיון שאותו חפץ הוא וכן מוכסת כל ההלכה צ"ב המניח (דף כ"ז) אבל מי שנחסייב לחצירו ואינו פורעו הא תנא פי' המקבל (דף ק"ג) לא ינשכנו ואפילו שליט צ"ד (ע) ואמר שמואל דמיכתם ניחופי אבל לצ"מ לא חזיל וא"כ כי יש עדים כמה הפסיד ראובן כן ישלם לו שמעון ואם אין עדים

ה ג ו ה

- (ו) ל"ב וע"י שם פי' צ' - (ז) ל"ל ארצב - (ח) ארוכות פי' ח' - שומת הרשע צ"א פי' אלק ק"צ - (ט) ל"ל והי"ו - (י) ל"ל דאמר - (כ) ל"ל אחר - (ל) קלרות פי' קס"ה - (מ) ל"ל והזמן לא - (נ) ל"ל כן - (ס) ל"ל אותו וצ"ה לעבד את שלו עד כ"ו וכ"ה צקלרות - (ע) ל"ל אחר - (פ) דבר זה לרין פי' וספר הענין גם צקלרות - (צ) ל"ל שמעון - (ק) קלרות פי' ג' מרדכי כחצות פי"א פי' רכ"ס וצ"ק פי' ח' קס"ה - משונה מיימוני לסי' קי"ן פי' כ"י - (כ) פי"ס הוא - (כ) ל"ל זכיה :

מהר"ם בר ברון

תלונותיו וחסדו ראונו כי לא יוכלו אלו על העכו"ם יחזר משני חזקה ושמעון השיב אותה חיה שמה חזקה ששחק העכו"ם מפני שקדנייהם היו יכול להמתין זכניינו כל זמן שהיו רולה ועוד חזקה שאין עמה טענה כי יש לי כחב של ערכאות (ט) כך שלא תכר לך האורה וגם לא תמן לך פמאנה ועוד יורינו מורי' לך הדין אם ראונו לך שער חזקה הואיל ובא חכב חזקה שטעה על העכו"ם ועוד יורינו מורי' בהא לחזקה הצמים (ד' נ"ד) : לחמר רב יהודה לחמר שמואל נכסי העכו"ם הכי הן כמדבר אם ראונו קנה קרקע מן העכו"ם ולא תמן לו מעות עדיין ולא נכחב של ערכאות ורפק זיי ראונו פורחא צפני עדים והלך שמעון ופתח בו פלונותיו כך וכך אם רשאי הוא לעשות כן אם לאו הואיל ולא מסא חזוי ציד עכו"ם וגם ראונו החזיק כבר צניפקא פורחא הכל תכחבו לבו צראיות ושלוס כאוות תלמיד תלמידך מנחס צרי דוד זלתי :

וואת תשובתי

לחמי בקהרי דך לחכב שלא כשורה לחמי צמחצורה * למרבה המעשה * אנגלה פניס צמורה כהלכה מפניו מקורה הוא הכבד אלופי ומיודעי ה"ר מנחס צרי דוד ולשיצן לפי עניית דעתי כי שמעון אינו יכול לכוף את ראונו לתמוס פלונותיו ללא עדין מנכר (י) דלא לחי תמתי' והכא תמתי' עכו"ם הכי הוא כעכו"ם (צ"ב ד' ל"ה) : וכוון שהעכו"ם לא היה יכול לכופו דצדיניהם כל אחד עושה צשלו מה שהוא ספך גם שמעון הצא תמתי' לח עדין מתי' מיהו שמעון יצנה כנגד פלונותיו צשלו וימסוס את חורו של ראונו ואין ראונו יכול למסוס בידו שהרי ראונו אינו טוען שלקס אורה מן העכו"ם אלא טוען חזקה שאין עמה טענה וחיה כלום וברולה מזאת י"ל שאם ידוע הקצר בעדים שמחילה לא היו לו לראונו חזקה אורה על העכו"ם ואשר זמן פתח פלונותיו למחר העכו"ם והחזיק שלש שנים וטוען עמה לקסתי מן העכו"ם אינה חזקה עידי דהוי אהני ריש גלותא דלא עסקינן צבו (שס ד' ל"ו) : לפי שהם עשירים ויש להם שרות וצמים הרבה ועוד פסומים ע"ז שכל שעה שירלו שיעלו צזרוע את שלהן ואין מוששין למסוס כ"ש כאל דלא פשע העכו"ם דצדיניהם לא הוי חזקה וא"כ הוה נ"י לאיזהורי צשטרי לעולם ועוד לחמר צמחצן הבתים (ד' נ"ה) : (כ) אשיותא דפרכתי מ' שנין ופירשתי אע"ג דצשאר מקומות הויא חזקה לישרחל שלש שנים צארץ פרס אינה חזקה צפמות מתי' שנה דדינא דמלכותא הוא כן סס וא"כ צנרון זה דינא דמלכותא הוא שלא יחזיק אדם צאורה על העכו"ם וכן עכו"ם על העכו"ם וצין ישראל על העכו"ם שלא יחזיקו לעולם וליה תקנחא ללא צשטר שקנה מן העכו"ם וששאלת על על ישראל שקנה מן העכו"ם ורפק ציי פורחא ואכתי לא יביצ ל"י חזוי לעכו"ם ובא לחמר צחון כך ופתח פלונותיו לחותה סגר לא קנה דכל כמה דלא עמיא חזוי חזוי דעכו"ם לא איפתליק וליא הוי הפקר וציהו ולקוס' יוצר שקודם שיתן אשיותא לעכו"ם שיעשה חזקה גמורה כגון נעל גדר או פרץ מידי דמהני לארעא כדפ' צפי חזקה הצמים (ד' י"צ) : אצל רפק פורחא לא מתי' אלא צברה העימד למריסא אצל צצית לא מתי' אלא נעל ונדר ח"כ

אמר אלא חן גידלה לא זכה בן העכו"ם וא"כ כל זמן שהמעוה ציד שמעון הם צרשות ראונו ואם העכו"ם שחקן כילד הלה עושה (ט) סמורה צמעותיו של פלוני אלא יחזרו המעות לצעלים הרלושונים שהרי לא נחכוון לכות המעות לשמעון אלא לבוי ואם הגוי לא קנחא הדרי למריבו דהא לחמר ספיק דגיטין (ד' י"ד) : הולך מנה לפלוני ולא מלאו איכא למ"ד יחזרו למשלח ואיכא למ"ד יחזרו למי הנשחלתו לו אצל ליכא למ"ד שיעכנס השליח כי לא נחכוון המשלח לכות לו ועוד לחמר צפי הגיזל צתרא (ד' קס"ז) : גני רב ספרא ארעא דלרי אסקרי' ארעא דכולי עמא לא אסקרי' ה"כ הדבר ידוע דארעא ליתצנינהו לעכו"ם ויהיה ולא ארעתי שיעכנס לעלמו וחיוו יכול לומר אע"פ ששכנס העכו"ם אחרים לו כי על זה (ת) נאמר למען כסות הרוח את המאפה ולא צשבל קידוש השם (ח) דעובדי' דשמעון זן שטס דרובלמי (כ"ח פ"ב הל' ה' ס') שאם הוא שחן שקתקט שם שמים על ידו יקדש כולו ולא יפא צא ארעים :

סימן שלו (ג) וששאלתם על לחי (ג) שמרוק

למעלה מן הקורה יותר מעטם לחמר רב סהלא (עירונין ד' י"א) : לורת הפתח שטעה מן הלד (ד') ולא כלום ושכחתי שיש משריץ כיון שהקורה עונתה מלך אחד על לחי אחר אע"פ שמו"ד אחד מן הלד כשירה לא שילק ידענא ולא צילק ידענא אלא לריך מזו ומזה שלבתיים יהי' תחת הקורה ללורת הפתח הוא צניקוס פתח ופתח צבכ"ג לא עברי אינשי שמ"ד אחד יהי' מונס עליונו של פתח על המשקוף ועל אחד לא (ס) יהי' פתחי סימתי (שס) והם (ו) שומיין מנוולים ומקולקלים ועוד הוה תניא (שס ד' י"א) : לורת הפתח שאמרו קנה עכאן וקנה עכאן וקנה על גביהם אשמת אצרויהו שיהא מונס צסוה למתי' דלא קאמר על גבי אחד מהם :

סי' שלז (ז) ואת הבשר שלא הודם ומלמס והבשר לקדירה ואסרת אינו כן דהא

דמלרין תלמודא (תולין ד' קי"ג) : הדסה צרישא חין זה אלא נכחמיה כמו צברא עיניו צשרא (שס ד' קי"א) : דלכתחילה לא אצל צדיענד שפיר דמי דלמא מישרק שריק צנליה וה"ה צמתיסה כמו שפ"י המו' שאלתי יהא אקור למלות הרבה תחיות יסד ואפ"י תחיה אחת צפני עלמה * ושלוס מתי' צרי' צרוך שיחי' :

סי' שלח (ס) לרזין

ל"י כבר צתיס שלס היוס ולעולם מורי ה"ר מאיר מאור הגולה חאיר עיני על עסק ראונו שהיו לו צית צמיר העכו"ם ופתח בו פלונות שלא צדין ר"י דינס של עכו"ם לצנות צית צחון שלו כן מה שהוא ספך ואם היו פתוחים עליו כמה שנים היו קוחס אוחס כשהיו רולס כי היו צונה לפנים חוך שלו ועתה הלך העכו"ם ומכר ציתו לשמעון וא"ל צשעת המכירה יש לך לצנות לפני פלונותיו של ראונו כשתרלה וכך כחב לו כחבב של ערכאות ופתח העירוניוס והנה צלו לדין וא"ל שמעון תמסוס

ה ג ה ו ת

- (ט) צככי סמורתו * (ת) צככי נאמן וע"ס * (ח) ל"ל כעובדא * (צ) קלרות ס"י נ"א * מרדכי עירונין ס"י תע"ס
- (ג) צככי שמרוסק וע"ס * (ד) ל"ל לא עשה * (ה) ל"ל הוא * (ו) צככי שמשמין וע"ס * (ז) קלרות ס"י נ"ה
- ארכות ס"י תמקל"ב צכיו * שי"ת הרצב"א ס"א ס"י תמ"ע * (ח) ארכות ס"י כ"ח כ"ס קלרות ס"י ס"ג ס"ד
- קצרי צ"ב ס"ג ס"י תק"ג תצות מיימוני לסי' משפטים ס"י ע' בקיור ומסבין * (ט) ט"ס הוא * (י) ל"ל דלתי תמתי' * (כ) ל"ל לחיקותא :

מהר"ם בר ברוך

כט

סי' שמא (ק) זאת התשובה על חזן שוקת שקורין ווסר שטיין ששופטין

זרה"י והשופטין מקלמין לרשות הרבים אם אינו קמור סי' מבוטא ד' אמות זרה"ר אסורה כדמין פ' ביבול (משחטפין ט"ט.) (ע) צ"ח שהוא קמור ד"ל זרה"ר שופטין לחזן וכו' ואע"ג דלין לנו עתה רשות הרבים אלא אי"כ רבב י"ו אמה ומפולש משער לשער ופי' ריבוא בוקעין זו וכו' דכרמלית נינהו היא לכה"ר (פ) דכח כחו כרמלית לא גזרו כדאי"ט פי' הזורק (ד' ק') גזי ספינה שופטים היכי שדי להו ומשני אדומנו דכחו כרמלית לא גזרו הא ליחא דה"א התם צמפינה שנים או צנהר דלח אחי למיתלק צר"ה דליכא הכא רה"ר אצל צעיר אפילו כרמלית גזרו דגזרינן אעו רשות הרבים כדמשני בק"ף כיור משחטפין (ד' פ"ט) לא שנו אלא למלאות אצל לשפוך אסור ואפי' לתיכא דחמי החם לשפוך שרי והכא כתיבא דחמי דצבל סופרים הך דחמי במקל (ע"ז ז'). ואל"ה אסור דחמי החם דלין מחכוון טילא למחזקל הכא מחכוון להוליאם :

סי' שמב (ל) אשר שאלת על פת של ישראל ואלפיה עכו"ם ולא מיחה

ישראל בגמלים יודע לך חגיגי שגלרפת אוקרין אפילו לעכו"ם אסור לזנוגי דילמא אחי (ק) לישראל כדאיחא פי' כל שעה (ד' ע') גזי הווא ארצא דעצמה צמישחא ואמרה רצא לזנוגי לעכו"ם מהאי טעמא וכן מלאמי במקפרי הגאומים והא דחמירו פח של עכו"ם הי"ט של עכו"ם אצל של ישראל שאפתן עכו"ם אסורה אצל ליתן לפועליו מותר וצבל ענין דליכא לתימא דילמא אחי לזנוגי לישראל ושלום :

סי' שמג (ר) תשובת מורי לורנצוק כל הנשים (ט) זרד זרד וזרד

אחך עלה לפני ולפנים : ממחש פועך : אורו עיני ונבקשו כל מעייבי מימך נשחה אחי ומקני רהיטנא לצי סודני מקורס מכל אצקת רובל קרוי ומניי להארין צשצמן אין פנאי ואצא בקלרה אל שער המלך מורי קרוצי הי"ר מנחס שי"י צאח לסוך שמו מפק ריקן להפריח ולהרטיב עץ יבש זיכותי וריכותי ארוני שאל לפר"ח דס"ל דכל מי שהעבד מסייעו נוטל זלי שצועה אמאי אערינן צפי' אלו מילואות (ד' כ"ט) סימנין וסימנין ועד אחד עד אחד כמאן דליחא דמי ויניח הו"ל למינר דכל מי שהעבד מסייעו יטול מטיבותיו דמר אחיכא דכלל של ר"מ אינו אלא היכי דכי לא אחא סהדא יש כאן שצועה וכי איכא סד סהדא פוטרו מן השצועה אצל החם אי לא אחי סהדי הא סימנין וסימנין יניח דלין כאן שצועה כלל להכי אמר דכי אחי עד אחד כמאן דליחא דמי ויניח הו"ל למינר דכלל של ר"מ עדים ולזה שכנגדו סימנין ועד אי' כג' עדים להכי יניח (ח) דחרי כחלת וחלת כחרימיבו היכא דליכא עדים ממש וסימנין סימנין כמאן דליחא דמי ויניח עדים ומדע שהוא כן כרפי דחשיבותא דעד אחד ליתיי' אלא לענין שצועה כדדרישין (שצועות ד' מ' א') אצל קם הוא לשצועה לחייב שצועה ולפטור שצועה ויעוד אומר אחי קי"ו איזה כח מרובה כח המוסק או כח

אי נמי אם היתה עם בגשומים ונטלה חשיב צנין כדאי' צפי' כלל גדול (ד' ע"ג) אי"כ שקיל מוליא ודלח צנלח או גומא וטמנה הוי חזקה (צ"ד ד' כ"ד) ואם לא החזיק הישראל או לא כ"ג העכו"ם שטר קודם הנעוה שנתן לעכו"ם (ג) או הישראל שפתח חלונותיו כנר זכא בלוחה שעה מן הספקר ואח"כ אין יכולין להוליאוי ממכר דכיון דחזיק דחזיק ולא דמי להא דחמר (צ"ט ס"ט) האי מאן דלדא ליפתא צי' פילי לא הוי חזקה מאי טעמא דצעירנא דלדא לא הוי צי' שפחא והשחא דשביס ממילא קא שביס הי"ג שעה שפתח חלונותיו לא קיה דחכתי לא ליסתמיק עכו"ם והשחא דליסתמיק עכו"ם צמאי ליקנו הא לא מידי קעביד מ"ע חלונותיו שפועדין צמוך שלו ופחומים לקרקע של הסקר קנו לו האורה צקרקע של הסקר וקל להצין ושלום מאיר צ"י צרוך שי"י :

סי' שלט (מ) אדוני שאל על ראונן שפלה לפניו יצנה וחי' צבור שהיה לה

יחר ומכדי כתובתה ולא רנה לחלוץ לה עד שהיתה נותנת לו ממון ופסדו צנייהם שהיה לה ליתן ליצנה צ' זקוקים והיה לו לחלוץ לה וממלו זה לזה כל חציעות שהיו צנייהם בקנין גמור צפני צ"ד וכשבאו לצ"ר לחלוץ אף נחמה לשליש צ' זקוקים צמעמד שלשתן ואמר היינס לשליש לכשאלחך לה אז תחן לי אותם צ' זקוקי' וא"ל השליש הן ולאחר חליצה הוליאם שטר כתובתה והחזירו לה צ"ד אותם צ' זקוקים צפריעמ שטר כתובתה כי השצועה שלא הי' כדי כתובתה עכ"ל אחא לא ציארת לי כל הלוך אמנם אחי אפרש אם היא אומרת לשליש צמעמד שלשתן תן לו אותם צ' זקוקים לאחר שיהלין לי אז ודאי יש לי לשליש ליתן ליצם שהכי היינס קנאם צמעמד שלשתן מיד לימנס לו לאחר חליצה ולא מילא היצנה צמר הכי לאפקוי שטר כתובתה ולגצותם ככתובתה דלא שייך משעה אחי צך צדצר שכבר זכה צו וצא לידו והא דלח דלח טול דינר זכ' והעצירני אין לו אלא שכרו (צ"ק ד' קט"ז) לא מיידי דיהיב לי' הדינר מיד דצהא לא הוה שייך משטה אחי צך אלא דל"ל טול דינר כשעצירני בהא קיי"ל דלין לו אלא שכרו ולא יהיב לי' מידי מדקמני סיפא אצל אמר אם אמר טול צשכרך נוחן לו שכרו משלם אלאמא שמתע דרישא איירי דאכתי לא יהיב לי' אצל אם לא אמרה לשליש תן לו אלא נחמה אותן צ' זקוקים צשתיקה הכי אותן צ' זקוקים שלם לעולם ולא ילאו מדשומה וא"כ אע"פ שהשליש אומר חרוץ לה ואני אחן לך אותם צ' זקוקים לא קניניהו היינס דצמאי ליקניניהו צאמירה צעלמא לא קני דגריעא טפי מטול דינר והעצירני דלע"ג דחיהו גופי' א"ל הכי אעפ"כ אין לו אלא שכרו דהשחא מניחא אמרה לי' משטה אחי צך כ"ש דהכא שהיצנה לא אמרה לו כלום אלא השליש הוא שאומר לו ליתן לו משלה ושלום מאיר צ"י צרוך שי"י :

סי' שמו (נ) תשובת מורי הי"ר מאיר על הסומץ שנחמץ צממי שכר שיש

למוכרו לעכו"ם קורם הפסם ולומר לו אם תשמרונו עד לאחרי הפסם אקנינו מתך או אחי או יבורי אחר :

ה ג ה ו ת

(ג) ל"ל אז : (מ) ארוכות סי' ל' קלרות סי' ס"ה מרדכי יצמות ס"ד סי' כ"ד כ"ה : (נ) ארוכות סי' ל"א קלרות סי' ס"ח מרדכי שצח סי"א סי' טע"ה שו"ת הרשב"א ס"ס : שו"ת הרשב"א ח"א סי' תח"ן : (ס) ארוכות סי' ל"א קלרות סי' ס"ח מרדכי שצח סי"א סי' טע"ה שו"ת הרשב"א ס"ס : (צ) ל"ל צי' : (פ) ל"ל דכחו כרמלית : (ג) ארוכות סי' ל"ג : (ק) ל"ל למיזנן : (כ) הגמ"ר ב"מ פ"א סי' תי"ז ספינה : חצונת מיי' לסי' משפטים סי' ו' : (ש) צהכ"י וורד וורד עמך עלה וסי"ט : (ח) צהכ"י צמרי כחלת וכתלת כחתי וסי"ט : (חית)

מהרים ברוך

כח המוליד הוא אומר כח המזמק והשחא ומה יחכי שהעד מקייע להוליא מתייזח אח המזמק. שזועה כ"ש כשמטייע למזמק שיפטרנו מן השזועה :

סי' שד"מ (ח) ועל ללח שפיתח מולח ומילקה כל נכסי' במחנה שכיו מרע

ואמרה צפני עדים כל נכסי' לפלוני ופלוני מן מנה שנתתי ללדקה ומתה ושזר רלו ומנכסי' שלה ציר לרזון ומצטטוהו קרוביה מקבלי המתנה והשיז להם לרזון היא נחמה לי במחנה שכ"מ קודם שנתנה לכם ורלוני דימה זה למחנה שכיב מרע במקלח דצניח קיין (צ"ב דף קנ"א :) וכיון דלח הקמה לו צטלה מחנה לרזון קיין דלח כוי ל"י קיין ועוד ברי חזרה צה כשאתמה כוי כל נכסי' לפלוני ופלוני ולא הזכירה מן מנה שנתתי לרזון ודאי אלו מחנה שנתנה לרזון מניה מחנה מיתה היחה דקאמרה וי דקא מיתה היא איתחא או בלשון אחר בראש צנה או שאתמה לו אוס מחנה (צ) אולאמר מיתה כל כה"ג יש נח במחנה אחרים שנתנה לקרובי' לבעל מחנה לרזון לליכא למימר כל נכסי' דקאמרה היינו שם עדיין ולין מה שנתנה לרזון כבר (ד) אינו צכנל (ד) נכסי' ולא צטלה אלא ח"כ חזרה צה צדיק' זה אינו מדא מדקוליה צהריה מה שנתנה כבר ללדקה מכלל דכל מה שנתנה ללקרים ציעלה דומיא ללדקה שנתנה כבר ועוד חפ"י מה שנתנה לרזון נכסיה מיקרי כל זמן שהיא צמיס דכיון דמתנה שכ"מ לא קני' עד לאחר מיתה ח"כ נכסיה מיקרי ולא נכסי' מרשותה עד לאחר מיתה אכל אס (ה) ל"יומה המתה מיתה ה"ל מה שנתנה לרזון כמתנה שכ"מ במקלח צקנין לגמרי דלפ"י עמד אינו חוזר הי"נ כי' דמשך שאתמה לו למשך אין נך קנין גדול מזה או אס צבר ציר לרזון ואתמה קנה (ו) מי צנידך כיון שלא ל"יומה מחנה מיתה הוה ל"י כמו מחנה שכ"מ צקנין הי"נ הכא כיון דצטטוהו הוה וטלוס מאיר צ"י צירך שימי' :

סי' שמ"ה (ז) וששארית על רזון ושמעון שנתפשו ורזון היה

עשיר ושמעון היה ירוד והוליא רזון הולאות צטלוסם אכל אזו להוליא אותם מנית השני ומנה חובע רזון אח שמעון שיחן חלקו מן היניאה ואומר כי על פיו הוליא וצבקשו ושמעון משיב שלא אמר לו כלום וכבר נשאלתי מה דין זה ממיידי צורק ועוד נשאלתי על מלמד אחר שה"י מפקדון ציר צבל צתו ומתפס צעלימות ריקות ול"ה לבעל צתו שלא לפדותו ונצחתי להם שפרוין אותו על כרחו והצחתי ראיס מההיא דפי' נערה (ח) המתורסה האומר אס מה אל תקצוהו מנכסיו אין שומעין לו דלאו כל הימנו שיעשיר את (ט) עלמו ויטיל עלמו כל הליצור ועוד ראיס מפי' דקידושין (דף י"ט :) ומפרין אותה צע"כ ומפרש חלמודא ע"כ לזכ משום פנס ומשפחה ומרין אי הכי ענד עברי נמי נכפינהו לבני משפחה משום פנס משפחה (י) וכיון דכופין אח הכא לפדות צתו כ"ש שכופין אח זה לפדות את עלמו חפ"י הכי דעומד וניס אל תפדוני וכ"ש הכא דלא אמר מידי ועוד הצחתי ראיס מפי' מליאה האשה (ק) ק"י : יש לו ואינו רואה להחפרכם נוחים לו לשום מחנה

וסוחרים ונפרעין ממנו ופרין חו לא שקיל ועשני רצ פפא לאמר מיתה אלתא דלי' ללו חששא דחו לא שקיל (כ) דהיינו נפרעין ממנו צמיס ח"כ צדוק זה נפרעין ממנו צמיס דהא חפיתה ליכא למיחש (ל) ללו כל יומא איכא כמו מזונות דכיון דצטציל מזונות כופין אותו חפ"פ שאינו (מ) כופה אל כך אלא שמקבץ ופי' מי' ענד צעלמח כ"ש להוליא ח"ד עכורים שלא יעמע ציניסם ולא יכרובו או ייטורבו צככאם שאין לה קצבה דמאיר' ממיחה (כחצות דף ל"ב :) ושמה מחוך היסורין יודה להם ולא דמי לטק' נהר שמורד ושומר צצירו והיחם את (צ) של צצירו דלין לו אלא שכרו (צ"ב דף קט"ו) וכן היה צבל מן הסלע כוי' דליאו מליאות (צ"מ דף ל' :) משום דהוה ל"י לאתמוי אצל הכא מה היה צירך להודיעו ה"ל חפ"י אס היה נועק ואומר אל תפדוני אין שומעין לו ופרוין אותו צע"כ ח"כ לא צענין דעמי' ופסק הדבר שלרין ליתן חלקו לפי המעון והריס נמי מדאי' פי' (כ) צמחא דצ"צ (דף ט' :) כופין צני הפיר זה את זה לצטות פומה דלחיס וצרים ולפדשא ולטורזיא (ס) דלפ"י מיתה כל מידי דליס צ"י נטירוח' ליתמי חפ"ג דליכא חתם מילי טובא אי' ללו איכא נמי היו מוליאין כל כך כמו עמה לא שייך כנון זה כופין על מיתה קדום ושעמא רבה איכא הכא שאס לא היינו כופין כל אחד היה אומר איני צירך והיה משפס צצני יעשו צלא (ע) ממני ומחוך כך ירסה הדבר יוצא ל"י סכנה להכי אלתור רצון על אלו ועל כיוול צאלו סוף דבר ל"ל צציעותא צכותא דבר פשוט שלרין למח סלקו ומשצנין לפי ממון ולא לפי נפשום כי לא נחפשו אלא צצביל ממון ואין לדמותו כלל לפורע סיבו (כדריס דף ל"ב :) דצצרים ארי מנכסיו צעלמח הוה ואפילו צצבל סוב דוחק כדליחא צירושלני (גדריס שס :) דהאס מליאו מן הלעז ולא מן הספסר כדק"י ומן הדין יש לו ללוה לפדות מלמור אכל הכי היכי שצילוי מן הספסר אז לא היו מצריס ארי והכא מליאו מן הספסר כי שלא דקין תפסוס בליסטיס ואפילו ללשון שני כדפי' ר"י דלכחי כוי פורעו מנו מצריס ארי דמלי למימר יש לי אוהבים שמרחמים עלי וסס פודכייס צצבורי סכוס הזה להליילי מן הלעז הי"מ צכוס שמן הדין הוא סייז אכל צבל לא ודאי לרבר תפסק מחור כבולה (פ) שלנס סוס צצית יהודי אחר ומכרו לחבירו ישראל ולא (צ) אזה להצטירו לישראל הננוס וכן פסק ר"י : ולא דמי כלל לצבו סהיה סייז לי יהודי שחפ"י אס לא היה פורעו לא היה צרי הזיכא אכל נפל צירי ליסטיס אין דלצר קיצבה כחוס מחמר והצרי להוליא הרי זה משונס וסודר וטול ממנו מה שהנהו ואין לומר שנתא היו השצמיס מוליא'ס אותו לכסוף צמנס דלא חלין צספק נפשום אלא פודין אותו צע"כ והדבר ידוע ופשוט שקל הצא צירי שודריס אי' אשפר ללחא צלוס צגופו וטלס צממונו :

וטלוס מאיר צ"י צירך שימי' :

סי' שמו"ה (ק) אשר שאלת על צרכת נעילת ידים צצחריה מתי יש לצרך אותה היך לשון רצ עמסם שהשיז לרנכא מאיר צריס דרנכא יוסק ושאלת על נעילת ידים כך דלינו שאלתה נעילתה של שחריה אינו עולה למנין שאלתה נעילתה של שחריה אינה עשירה אלא לעצמו

הנהו
(א) ארוכות ש"י למד קלרות סי' ר"ו : השזות מיימוני לפי קנן סי' י"ז : (ב) צככ"י אז ופי"ס : (ג) סי' ס' הוא (ד) צככ"י נכסי' ופי"ס : (ה) ל"ל לא : (ו) ל"ל מה : (ז) ארוכות סי' ל"ט צצנינו מעט : (ח) ל"ל שנתפתחה ד' ימי"ס : (ט) ל"ל צניו : (י) ל"ל ועשני כוי' : (כ) ל"ל היינו : (ל) ל"ל להכי דלאו כל כוי' : (מ) ל"ל סכנה : (נ) שלו והילל אח שז' כוי' : (ס) ל"ל קמא : (ס"א) ל"ל חפ"י : (ע) ל"ל נעונוי : (פ) ל"ל מאנס אי' שאנס סוס מנית יהודי כוי' : והובא צחופ"י צ"ק דף ג"ס : (צ) ל"ל סייז : (ק) ארוכות סי' מ' ע"א :

מהר"ם בר ברוך

ל

סי' שט"ז (ס) על זית הכסא העומד בקיר סומת העיר והגולה נופלת בחוף הספירה המקפת את העיר שהיא יתירה מנחת סאתים שלא הוקף לדידה יש לדקדק אם זית הכסא עומד למעלה מ'י' אל' הגולה נופלת מרשות היסוד לנרמליות דרך מקום פתח שדה דספירה כנרמלית היא כיוון דהיא יתר מנחת סאתים שלא הוקף לדידה והזיר כנרמלית למעלה ע"י מקום פתח הוא דאקו"ב דהא מקו"ב רשות הרבים (שנת ד' ז' :) וא"כ דהילכתא (ט) כרבינא דשרי פ' כילד משתפתין (ד' פ"ז) להסליף נרשויות דרצון כגון מרבי"ל לנרמליות או חיפשא דרך מקום פתח דנרשויות דלוריינתא כגון מרבי"ל לרבי"ל אסור נהסליף א"כ הכי נמי ורבי"ל דליכא נפשויות עד הקרקע ורבי"ל דעירי פליג (י) דרבי דרמי מ"מ זשל ספריהן דאחר המיקל(ע"ז ד"ג) ואש"י אי הלכתא כעירי א"כ זית הכסא עשוי כן שהגולה נופלת על שיני הכותל אש"י שאח"כ מתנגגלת ונפלות כנרמליות למטה מותר דבמו כנרמלית לא גזור רבנן ואש"י אינה נופלת על שיני הכותל אלא שדך אחד או דבר אחר עד פי הנקב במקו"ב לו בחוף ג' דהוא לי מורי רבי"ל והגולה נופלת ומתנגגלת למטה כומו הוא ובנרמליות לא גזור רבנן כדא"י בשבת פ' הזורק (ד' ק') גבי ספינה שפסין היכי שפכי להו ומשני ארופני דרבינא ופריך והא איכא כמו ומשני כמו כנרמליות לא גזור רבנן אלא משעס מטיה א"ן להחיר כגון שיש לקב"ו פי הנקב ז"ן מלמעלה ז"ן מלמטה' דא"ן מטיה חלויה מחר' אלא צמים דקל הוא שהקו"ב צמים צמים משום דבקיעת רגיש לא הו"א בקיעה כדא"י פי הזורק(ק"ח) ועוד ג"ל דאש"י אל' הגולה נופלת להדיא מלמעלה למטה דמותר היכי דלא אפשר כנ"ל כגון ששצנר דק"ב שתיקן נגד פי הנקב בשבת שהגולה נופלת עליו משום דבדול כבוד הנריות שדוחה את לא מעשה שצורה זלאו דלא חסור (ברכות ד' י"ט :) (ב) ה"נ שרינן (שנת ד' מ"א):

(ג) מרבי"ל לרבי"ל להכניס אבנים מקורו"ח לזית הכסא מדקאמר מותר להכניס אלמלא (ע) מחוץ המחילה לחוץ העשירה קאמר ועוד יש להבדיל רח"ל מרבי"ל הקומץ רצה (ד' ל"ז) דאסור כנרמלית התיירו מפני כבוד הנריות דקאמר החס רבינא הוה קאזיל (כ) למר דר רב אשי בשבתא דריגלא חיפסיק ל"י קרנא דטוטי כו' עד ואיכא דאמר מיהס אל' מאי עמא אשדייה גדול כבוד הנריות שדוחה את לא מעשה וכו' והא חירגמה (ס) רבא דר שבע קמי' דרז כהנא זלאו דלא חסור ומשני (ע) ה"מ כנרמלית דרצון הוא אלמלא אסור כנרמלית שכי משום כבוד הנריות שה"י גנאי לפשוט עליהו אש"י שמתחמא ה"י לזבש צבדיק אחרים כ"ש גבי זית הכסא דבעינן לניעותא יתירתא דאמר רבי"ל ד' ס"ג :) איזוהו לנעו כל שהוא לנעו צב"כ ואמר נמי פי מי (פ) גבי יולא סו"ן למסוס א"ן לו אלא ד' אמות א"כ ה"י לריך לנקבו מותר ללאה סו"ן מדי' אמות מפני כבוד הנריות ומיאו אנו שיש לנו זית הכסא קבוע צבתינו וה"י יכול להכניס אבנים מעשים אומר רבי' שמואל שאסור להכניס אבנים

לעמו ששאלם יפן ידיים עסקניות הן וממשעם צב"כ לפיכך כשעומד מתיטמו אינו יכול לצדק ולא לקרות ק"ש ולא להסתכל עד שיבול ידיו שנאמר הכון לקראת אל"ה"ך ישראל ולכן מתוקנת אותה נטיילת ומתאן ואילך ופילו נכנס לזית הכסא אלא ונטל ידיו א"ן על נטיילת ידים אלא אשר יגר אם האדם לצד ואש"י נטל לפירות דקיי"ל (פולין דף ק"ו) הנוטל ידיו לפירות וכו' אלא לאכול להם חייב לנטול ידיו ולצדק על נטיילת ידים דכתיב וכל אשר יגע צו הכז וידיו לא שטף צמים עד מתאן סמכו לנטיילת ידים מן התורה (סס) עכ"ל (כ) וכשמגיע חפלה המנחה שיש לצדק על נטיילת ידים למנחה כמו ליוול כי אינו יודע שום טעם מקובל לחלק בין חפלה לחפלה אלא לדברי תורה כפי צאשר יגר ובהרה"ר (ט) מל"טו חילוק בין דברי תורה לחפלה :

סי' שמו"ז (ח) וישאלת הנפנה וכו'ה לטעור א"כ לריך לחזור וליטול ידיו פעם שנית או לאו שנאמר נטיילת אחת עולה לטאן ולכאן שמעתי שצוה נסלקו הגאונים (ח) גם אמנם ג"ל דנטיילת א' עולה לכאן ולכאן א"כ מוצתה לו שנטל נטיילת הוונת לאכילה סעודה דאש"י דאמר חייק לנטייל(ג) נרבת המוילא אשר יגר לא הוה הפסק כאן דנרבת ידים כמו כן הוא ועוד דלא גרע מגביל (ג) לתורה גביל לתורי דלא הוה הפסק (נרבי"מ) ועל הקטני' מצדך אשר יגר כי א"ן ג"ל לחלק בין גדולים לקטנים נעוין אשר יגר אלא על נטיילת ידים אינו מנרך עליהם מן הדין אש"י רובא להסתכל או לעסוק צמורה היכא דלא שפשוף צידיו הנילו"ות שברגליו כדמשמע פי' א"ל המתורה (ד"ל) ועוד ג"ל הוא מנרך על נטיילת ידים (ד) עד אשר יגר' מאיר צר צרון שימ' :

סימן שמו"ח (ה) ואין גורדין אותה בשבת צומן שיש עליה מעות (שנת ד' מד) : לפרי"י דמוק"ב לה צמיתה יש להצניא רח"ל לאשר רח"ל צלרפת ממורי ה"ר שמואל שלא ה"י לו מקום אחר ה"ל להדליק כרות של סוכה וה"י מלדיק צדלת עלמו אחר ה"ל דלת ולא נחמי לז לשאלו מאין הרגלים ועתה ג"ל ומתאן יש רח"ל להחיר דדוקא בזמן שהיא נשענת א"ן גורדין אותה אלא א"י נשענת גורדין אותה אש"י שיש עליה מעות דכיון דמחוצתה לדידה ועל הדידה א"ן מעות צטיילת ה"ל לנבי הדידה כ"ש הדלת צטיילת לנבי הדידה שהוא מחובר לגמתי צקרקע וא"ן לומר כשהוא סומם וינפל הוא מניח השעוה אל הפחילה או מן הפחילה נעלא מכה או מצעיר דהא לקמן בסי' פירקין' (ד' מ"ז) לא אסרינן שמן שצנר צעשה שהוא דולק מח"י אלא משום דרובו ל"י צמים לנר האסור וצפי כלתחי הקודש (ד' קכ"ו) נמי אחר' נר שפל הספלה מנער א"ז הספלה והיא נופלת וא"כ צבחה כבחה ולא שייסוין להא שמשעט השמן לפניו או להחירו ונמלא מכה או מצעיר (ו) דלא שייך צה"י גוונא מכה או מצעיר ואש"י א"י שייך מ"מ דבר שא"ן מתכוון הוא ודבר שא"ן מתכוון (ז) לא פסיק ריש"י הוא :

הגהות

(ר) שו"ת הרשב"א ס"ח סי' אלף קכ"ד ועי"ש • (ט) צב"כ"י חילוק מל"טו וט"ס • (ח) ארוכות סי' מ"ב מרדכי צרכות סי' כ"י ר"ד • (ה) ט"ס הוא • (ג) ע"י צרכות מ"ז א' ובשו"ע הו"ס סי' קכ"ה • (ג) לחורי • (ד) ל"ל ע"ס • (ס) ארוכות סי' מ"ה קלרות סי' קע"ז • (ו) ועי' חו"ס ט"ז ר"ה פ"ח • (ז) ל"ל ולא • (ח) ארוכות סי' ל"ו צב"כ ופסרין • קלרות סי' קע"ח קע"ט צב"כ גדול • מרדכי שנת פ"א סי' ע"ג צב"כ ועי' עוד מזה צב"כ סי' ז' • (ט) ל"ל כבוד דרמי • (י) ל"ל ארז • (כ) ל"ל וס"ג • (ל) ל"ל מכתמלית לרבי"ל להכניס כו' • (מ) ל"ל מסו"ן • (נ) ל"ל כחרי' דער • (ס) ל"ל רב צר שצא • (ע) ל"ל ה"נ • (פ) ל"ל שהוילאוהו ד' מ"א כ"ל :